

ΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘ. 31

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1916

ΙΔΙΟΥΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΑΣ ΛΗΣΤΕΙΑΣ

'Ο δασάχης.—'Ως δείγμα της αγάπης σου ζητώ την ζωή!

"Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,"

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1904

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 21Α - ΘΗΛ. 1016

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ 16 ΣΕΛΙΔΟΣ ΜΕΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΙΣΕΛΙΔΟΥ ΔΕΚΑΛΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

Εσωτερικού και Ρουμανίας έτησια Δρ. 20 | Εσωτερικού και Ρουμανίας έτησια Δρ. 6
Εξωτερικού 22 | Εξωτερικού 8

Εξάμηνιο εις τὸ ἥμισυ. — Προπληρωτέον ἀνευ ἐξαιρέσεως. — Τρίμηνοι ἀπαράδεκτοι.
Πᾶσα ἐν γένει ἐπιστολὴ καὶ πᾶν ἐμβύσμα δέον νὰ ἀπευθύνωνται οὕτω:
Κύριον Δ. Βρατσανον, Διευθυντὴν-Ίδιοκτῆτην, Εἰκονογραφημένης, οἴδος Λέκα 21Α Ἀθήνας.

"Η ΕΛΛΑΣ ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΑΣ,"

Οὐδέποτε ἄλλοτε ὁ Ἕλληνας λαὸς εὐρέθη κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἠνωμένος εἰς ἓν σῶμα καὶ μίαν ψυχὴν. Ἡ Ἕλλάς ὑπὲρ πάντας. Πρὸ τῆς φωνῆς αὐτῆς κάθε ἀτομικὸν αἰσθημα σιγῆ καὶ κάθε ἀτομικὴ βλέψις παύει νὰ ὑφίσταται. Τὰ χαρίσματα τοῦ Ἕλληνος ἀνέλμψαν, μὲ ἄλλην τὴν φωτεινὴν των λαμπρότητα πρὸ τοῦ κινδύνου, ὅστις ἀπειλεῖ τὴν Πατρίδα, τὸ Κράτος, τὸ Ἔθνος καὶ ἡ Ἕλλάς προβάλλει σήμερον οὐδὲν ἄλλο πρὸ τοῦ ἐκαταλείμενου κινδύνου. Μία εἶναι ἡ ἀπόφασις, ἡ σωτηρία τῆς Πατρίδος, καὶ μία εἶναι ἡ κραυγὴ, ἡ ὁποία ἐξερχεται ἀπὸ ὅλων τὰ στήθη, Ἡ Ἕλλάς ὑπὲρ πάντας! Ἐχομεν καὶ ἔχομεν ἀκόμη καὶ ἡμεῖς τὰς συμπαθείας μας ὡς Κράτος, ὡς Ἔθνος, ὡς Λαὸς καὶ ὡς ἄτομα. Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ποῦ βλέπομεν διὰ τὸ συμφέροντα τῆς Πατρίδος εὐρίσκοντα ἓν κινδύνον, κάθε αἰσθημα παύει πλέον ὑφιστάμενον καὶ ἡ Ἕλλάς τίθεται ὑπὲρ πάντας. Αὐτὸ εἶναι τὸ καθήκον μας καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ καθήκον κάθε ἀτόμου ἀπέναντι τῆς πατρίδος του, εἰς περιπτώσειν κατὰ τὴν ὁποῖαν θέλει νὰ ζῆσῃ ὡς Κράτος καὶ ὡς Ἔθνος ἀνεξάρτητον καὶ αὐτεξούσιον. Ἀγαπῶμεν καὶ τὴν Σερβίαν, ἀγαπῶμεν καὶ τὴν Ρουμανίαν καὶ τοὺς συμπαθοῦμεν καὶ ἔχομεν ἄλλην καλὴν διάθεσιν νὰ τοὺς βοηθήσωμεν ὅλους κατὰ τὸ δυνατὸν τῶν μικρῶν μας δυνάμεων. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον δὲν βλάπτονται τὰ ἴδια μας συμφέροντα. Τὴν στιγμήν ὅμως καθ' ἣν συμβαίνει τὸ ἐναντίον, ἡ Ἕλλάς ἐν τῇ συνειδήσει καὶ τῇ ψυχῇ τῶν Ἕλλήνων, τίθεται ὑπὲρ πάντας καὶ ὑπὲρ πάντα. Οὔτε μοναρχίαν σημαίνει αὐτό, οὔτε σιρατοκρατίαν, οὔτε Καίσεριμον, οὔτε τίποτε ἄλλο. Ὅλα αὐτὰ εἶναι παλαιὰ λόγια, ἀλλὰ κενὰ σημασίας. Αὐτὴ εἶναι ἡ κραυγὴ ἑνὸς ἔθνους, ποῦ θέλει νὰ ζῆσῃ καὶ ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα πρὸς τοῦτο. Δυστυχῶς αὐτὸ δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸ ἐνοήσουν οἱ ἰσχυροὶ, οἱ ὁποῖοι μᾶς ζητοῦν νὰ ὄσωμεν τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ συμφέροντα των ὑπὲρ τῆν Ἑλλάδα καὶ νὰ αυτοκτονήσωμεν.

ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

Αἱ Βενιζελικαὶ ἐφημερίδες, δημοσιεύουν καθ' ἑκάστην μακροσκελεῖς ὀνομαστικὸς καταλόγους καὶ μακροσκελεῖς ἀρθρα, διὰ νὰ πείσουν τὸν κόσμον περὶ τῆς στρατηγικῆς δυνάμεως, τὴν ὁποῖαν κατώρθωσαν νὰ συγκεντρώσῃ ἕως τώρα τὸ κίνημά των. Ἀλλ' ὑπὲρ τοὺς πλαστοῦς καὶ ἐκατοντάκις ἐπαναληφθέντας καταλόγους καὶ τὰ πηχυνὰ ἀρθρα, ὁμοῦν ἐθλωττότερον καὶ σαφέστερον τὰ πράγματα. Καὶ τὰ πράγματα αὐτὰ λέγουν μὲ τὴν ψυχρὰν καὶ θετικὴν των λογικὴν, διὰ τὸ κίνημα τὸ ὁποῖον προσπαθεῖ μὲ παιδομαζώμα ἀπὸ τὰ Γυμνάσια καὶ μὲ μείζανας 14 ἐτῶν νὰ ἐνισχύσῃ τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, τὸν δὲν εἶναι πλέον κίνημα σοβαρὸν, ἀλλὰ καταγὰ ὑπερέτετα. Ἐὰν εἶναι αὐτὸ ἀλήθεια ἢ ὀχι τὸ γνωρίζουν πλείστοι γονεῖς εἰς τῶν ὁποῖων τὰ παιδιὰ ἐγένοντο προτάσεις καὶ ἄλλοι τῶν

ὁποῖων τὰ τέκνα εὐρίσκονται εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν ἡδὴ μὲ χρήματα καὶ ὑποσχέσεις. Ἐρωτήσατε μερικοὺς καὶ θὰ ἀντιληφθῆτε τὴν ἀλήθειαν. Δὲν ζητοῦμεν μὲ αὐτὰ νὰ ἐνισχύσωμεν τὰς ἀπόψεις μας, ἀπέναντι τοῦ Βενιζελισμοῦ. Οὔτε ἐντροπὴν ζητοῦμεν ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχασαν κάθε ἔγγος της, ἀφοῦ ἐφθασαν μέχρι τοῦ σημείου νὰ ζητοῦν τὴν παράδοσιν τῶν ὄπλων εἰς τοὺς ἔθνους καὶ νὰ καταφεύγουν ὑπὸ τὴν προστασίαν των. Τὸ ἀναφέρουμεν ἁπλῶς διὰ τὸ ἄπαντον τοῦ Βενιζελικοῦ κινήματος.

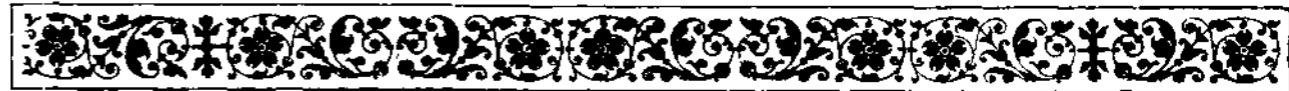
ΜΠΟΥΚΟΤΑΖ

Οἱ Βενιζελικοὶ καταστηματαρχαί, ἀφ' ἑνὸς μὲν ζητοῦν τὴν προστασίαν τῶν συμφερόντων τους ἐκ μέρους τοῦ Γάλλου ναυάρχου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ληστεύου τῶν Ἕλλήνων λαόν, πρὸς ὄφελος αὐτῶν τῶν συμφερόντων των πάλιν. Δικαιώμα των. Ἀλλὰ εἶναι δικαίωμα καὶ τοῦ Ἕλλητικοῦ λαοῦ νὰ φερθῇ ἀναλόγως καὶ νὰ τοὺς κηρύξῃ μπουκόταξ. Τότε θὰ ἀνοίξουν τὰ μάτια τους οἱ ἔμποροι καὶ θὰ ἴδουν ποῖον εἶναι τὸ ἀληθινὸν συμφέρον των. Θὰ ἀντιληφθοῦν τότε, διὰ ἑκείνους ποῦ τοὺς ἔχρουν ἐπὶ τόσα ἔτη τώρα, εἶναι ὁ Ἕλληνας λαὸς καὶ ἑκεῖνος ποῦ θὰ τοὺς ζῆσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον εἶναι πάλιν ὁ ἴδιος. Ἐὰν δὲν τὸ ἀντιληφθοῦν, τόσον τὸ χειρότερον τότε δι' αὐτοὺς Δὲν ἐμεθε οὔτε σωβινιστάι, οὔτε πολεμοῦμεν τὸ νερόλαιον ἀγαπῶμεν μόνον τὴν πατρίδα μας. Καὶ ἀπὸ τὸ αἰσθημα μόνον αὐτὸ ὑποκινούμενοι, ζητοῦμεν ἀπὸ τῶν Ἕλλητικῶν λαόν νὰ λάβῃ μέτρα ἀποκλεισμοῦ κατὰ τῶν ἐμπόρων. Εἰς τὸ σημείον ποῦ ἐφθάσαμεν σήμερον γέμει νὰ ξεκαθαρισθοῦν τὰ πρόβλα ἀπὸ τὰ ἐρίφια. Νὰ μείνουν ποῖοι εἰνε οἱ καθαροὶ καὶ ἀγροὶ Ἕλληνες καὶ νὰ φανῇ ποῖοι θέλουν νὰ ὑποδοιλεύσασιν καὶ νὰ ἐξαφανίσουν τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Κράτους. Αὐτοὶ νὰ φύγουν καὶ νὰ μᾶς ἀφήσουν ἡσάχους. Αὐτὸ ζητοῦμεν.

Ἡ Νεράϊδα τοῦ Ἀρσακειοῦ

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Σπουδαία πολεμικὰ γεγονότα, ἐκτός τῶν λαμβανόντων χώρων εἰς τὸ Ρουμανικὸν μέτωπον, δὲν ἔχει νὰ ἀναγγεῖλῃ ἡ λήξασα ἑβδομάς. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἔχει σπουδαιότατα πολιτικὰ εἰς ἀμοτέρους τοὺς ἀντιπάλους συνδυασμοὺς. Ὁ θάνατος τοῦ γηραιοῦ Καίσαρο βασιλέως τῆς δυαδικῆς μοναρχίας, ἐπέφερε κάποιαν πολιτικὴν ζύμωσιν εἰς τὰ ἔθνη, τὰ ἀποτελοῦντα τὴν Αὐστροουγγρικήν μοναρχίαν. Ἰδιαιτέρως δὲ ἡ ἀναγγελθεῖσα, ὡς μελετωμένη, ἀνακήρυξις τοῦ Νοτιοσλαβικοῦ κράτους ὑπὸ τὸ Αὐστροουγγρικὸν σκήπτρον καὶ

Στέμμα, ἱκανοποιούσα τοὺς πόθους καὶ τὰς βλέψεις ἑνὸς λαοῦ, ἑνὸς ἔθνους, εἶναι γεγονός σπουδαιότατον. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἀντιθέτῳ συνδυασμῷ τὰ λαβόντα χώραν κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα πολιτικὰ γεγονότα δὲν εἶναι μικρᾶς σημασίας. Καὶ πρῶτον, ἡ ἐπίθεσις τῆς παγκοσμίου ἀγγλικῆς ἐφημερίδος, τῶν «Ταίμς», κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἀνταντικῆς διπλωματίας, ὡς μὴ συμφωνούσης καὶ μὴ ἐνεργούσης ἀπὸ κοινοῦ καὶ ὑπὸ μίαν ἀρχὴν, ἀποτελεῖ γεγονός, τὸ ὁποῖον δεικνύει ὑπολανθάνουσαν Κυβερνητικὴν κρίσιν ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἀφ' ἑτέρου τὰ γεγονότα τῆς Ρωσσίας, μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Πρωθυπουργοῦ, ἀποτελοῦν σημαντικὴν ἐνδείξιν, διὰ τὸ Ρωσσικὸν λαὸς ἐπεθύμησε πλέον τὴν εἰρήνην καὶ τὴν κατάπαυσιν τοῦ ἀπισίου δι' αὐτὸν αἱματοκυλισματος, ἀφοῦ βλέπει καθαρότατα, διὰ τίποτε δὲν θὰ ἔχη νὰ ἀφελθῇ ἐκ τῆς συνεχίσως του καὶ διὰ ὅλα τὰ Ρωσσικὰ προβλήματα δὲν πρόκειται νὰ λυθοῦν, ὅπως αὐτὸς ἐπόθει καὶ προέβλεπε κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου. Ἡ ἀλλαγὴ δὲ τοῦ Ρώσου Πρωθυπουργοῦ, ἀρχικοῦ σημαντικῆς δυνάμεως εἰρηνοφίλου κόμματος, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κατασιγῇ καὶ νὰ καταπνίξῃ τὴν ἀντίδρασιν τοῦ εἰρηνοφίλου τούτου κόμματος. Ὅπως ἔδοξε οἱ δυνάμενοι νὰ γνωρίζουν τὰ πράγματα, προβλέπουσιν γεγονότα σπουδαία ἐν τῇ Ἀνταντικῇ πολιτικῇ, μέλλοντα νὰ ἐπιδράσιν σπουδαίως ἐπὶ τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ πολέμου.

Ἡ Νεράϊδα τοῦ Ἀρσακειοῦ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὴ φυσικὴ ἀγωνία ποῦ μᾶς ἐσφιγγεῖ αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα. Καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν ἠμποδίζει τοὺς Ἀθηναίους νὰ κατακλύζον ἀμέριστοι τὰ κεντρα καὶ τὰς αἰθούσας τῶν Κινηματογράφων. Ὁρισμένως εἰς αὐτοὺς ἀπελίσταται ἡ ψυχραιμία τῶν συμπολιτῶν. Ἐνῶ τὸ ἠφαιστίειον ἦτο ἐτοιμον νὰ ἐκραγῇ, αἱ ἠρωίδες τοῦ κινήματος ὀρθοῦν δίχην σιγῆς μᾶς ἔκαναν νὰ παραβλέπωμεν τὸν κίνδυνον καὶ νὰ ἀφοσιωνώμεθα εἰς τὴν λατρίαν των. Δυστυχῶς δὲν ἔλειπαν καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ὀδυσσεὺς, οἵτινες, κωφεύοντες, ἐρχίζαν κραυγὰς διὰ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον. Πολλὰς συγκινήσεις εὐχαρίστους μᾶς ἐχάρισεν ἄλλοτε ἡ Γαλλία, ἀλλὰ τὰς τωρινὰς κανεῖς δὲν ἐπερίμενε.

Τὰς μεγαλειτέρας ὅμως συγκινήσεις ἠσθάνθησαν αἱ νεαραὶ καρδίαι τῶν δουλικῶν. Τὴ ναυτάκια ἦταν αὐτὰ; Ἥμποροῦσαν ἐπὶ τέλος καὶ νὰ διαλέξουν. Ἀπεδείχθη, διὰ τὴν κόλαριν καὶ τὸ ἠλιοκαμένο ντεκολτέ τοῦ ναυτοῦ ἔξακουσιν ἰδιαιτέρως ἐπιρροὴ εἰς τὰς καρδίας τῶν μαγειρισσῶν. Τὰ καψμένα τὰ φανταράκια δὲν πιάδουν πιά μπάλα, τὸ δὲ σκαπανάκι ἀδικὰ στρίβει τὸ μουστακάκι. Πάει πιά. Ἀπὸ τότε ποῦ ἀρχισαν αἱ ναυτικαὶ ἐπιδείξεις, ἔχασαν τὴν ἀξίαν τους Ἄς ὕψεται ὁ κ. Φουρνέ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Φουρνέ, φαίνεται διὰ ἐσκεμμένους ἢ Γαλλικὴ Δημοκρατία μᾶς τὸν ἐστελε. Ποιὸς ἄλλος θὰ ἦταν καταλληλότερος νὰ ἐπιποδίσῃ τοὺς φουρνάρους νὰ φουρνίσουν; Ἀλλ' εἶναι, κατὰ τὸ Βενιζελικὸν καὶ τὸ Φουρνιστικόν. Μόνον ποῦ δὲν τὸ ἀκολουθοῦν οἱ Ἕλληνες, ἐκτός ἐλαχίστων, τῶν ἀκολουθοῦντων καὶ τὸ πρῶτον. Μετοξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ κ. Κυβέλλη ἢ ὁποῖα μᾶς φουρνίζει διαλέξεις εἰς ἄς πρωτοστατεῖ ὁ κ. Δαρραλέξης.

Φαίνεται πᾶς ἡ τύχη δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ψηφισθέντος στρατιωτικοῦ νόμου καθ' ὃν οἱ Ἕλληνες ὑπὸ κοινοῦ ὑπέχουν στρατιωτικὴν ὑποχρέωσιν ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους. Αὐτὸ τουλάχιστον ἀπεδείχθη μέχρι σήμερον, διότι καὶ οἱ κληρωτοὶ τοῦ 15 καὶ οἱ τοῦ τρέχοντος δὲν κατώρθωσαν νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς αὐτόν. Ὁρισμένως πρέπει νὰ τροποποιηθῇ αὐτὸς ὁ νόμος.

Τὴ ἀδιακρισία ποῦ τὴν ἔχει οὗτος ὁ ἀέρας! Δὲν σεβεται τίποτα. Ἐπὶ τέλος νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ ἀπόκρυφα μὴς χάριτος εἶναι κάπως συγχορηγούμενον. Ἀλλὰ μὴ γρηγοῦτε μὲ κόκκινες κάλτσες, ποῦ με κόπο σῦρετε τὸ βαρὺ ἀπὸ τὰ χροῖνα κορμὶ τῆς ἀνά τὰς ὁδοὺς, τὶ τοῦ χρεωστῆται; Καὶ ὅμως πόσα τέτοια θεάματα δὲν μᾶς ἐχάρισεν τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα γελώντας μὲ τὸ θυμὸ καὶ τὴν ἀπόγνωσιν τῆς γυναικείας αἰδοῦς!

Ἡ νέα Ἑλληνικὴ βενζίνη, ἡ Τερπίνη, ἔδωσε πάλι ζωὴ εἰς τὸ πάθος τῶν λεοντιδῶν καὶ τῶν ἀτιδῶν πρὸς τὸν ἱλιγγὸν τῆς ταχύτητος. Τώρα πλέον ἓνα περίκατος μὲ αὐτοκίνητον εἰς τὸ Φάληρον, τὶς ὄφες ποῦ τὸ χειμωνιάτικο φεγγάρι καθρεπτίζεται ἐπὶ θυμωμένη ἀγκαλιὰ τῆς θαλάσσης δὲν στοιχίζει περισσότερον ἀπὸ ἓνα εἰκοσιπεντάριον. Χάρις τῆς αἰσθητικῆς ἀνάγκης οἱ Ἕλληνες ἐπιχειρηματίαι ἔδρασαν καὶ ἀξίζουν τὴν εὐγνωμοσύνην μας.

Ἡ Νεράϊδα τοῦ Ἀρσακειοῦ

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΙΣΧΥΡΟΥ

Αἱ ὀρμαι τοῦ ἀνδράπου καὶ ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι, δὲν ὑπέστησαν οὐδεμίαν ριζικὴν μεταβολὴν ἀπὸ τὴν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας πρὸδόν τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐρκοῖσε πάντοτε μίαν περιστάσις διὰ νὰ δώσῃ εὐκαιρίαν εἰς τὸ ἐνστικτὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ δράσῃ πρωτογόνως, ἀπορρίπτον τὴν μάσκαν τοῦ πολιτισμοῦ, ἢ ὁποῖα διὰ τῆς ἐκφράσεως τῆς ἐθεωρεῖτο διὰ κατ' ἀντανάκλασιν θὰ ἐτροποποιεῖ καὶ τὴν αἰτίαν ἢ ὁποῖα τὴν ἐπροκάλεσε, τὴν σκέψιν. Ὁμοίως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἡ σκέψις προκαλούμενη ὑπὸ τῆς ἀναπτύξεως διὰ τῆς παιδείσεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀνέρχεται εἰς ἐπίπεδα ὑψηλὰ ἀλλὰ πάντοτε ἐτοιμοόροπα διὰ τὴν κτηνώδη ὁρμήν.

Ἡ πρωτόγονος σκέψις ἐκδηλούμενη ἀναλλοίωτος, διὰ χαρακτηριστικὸν πρόθεσιν εἶναι ἡ παρατηρούμενη παρὰ τοῖς ἀγρίοις, καὶ δὴ μεταξὺ τῶν ἀνθρωποφάγων. Ἐὰν κανεὶς σχετίσῃ ἑκείνας, μὲ πλείστας σημειομένους μεταξὺ τῶν πολιτισμένων Εὐρωπαίων κατὰ τὴν σημερινὴν πολεμικὴν διην, θὰ ἴδῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει σχεδὸν καμία διαφορά.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι πρὸ τινῶν ἐτῶν, ἀναγινώσκων τὰ ἀπομνημονεύματα ἑνὸς ἐκ τῶν ἐξερευνητῶν τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς, εἶδα ἓνα ἐπιστόδιον πολὺ χαρακτηριστικόν: Τὸν ἐξερευνητὴν αὐτὸν εἶχε ἀγαπήσει ἡ Βασίλισσα μίαν φυλὴν ἀνθρωποφάγων. Ἀφοῦ λοιπὸν δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων τοῦ ἀπέδειξε τὴν ἀγάπην της, μίαν ἡμέραν ἀπεφάσισε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ μεγαλύτερον δῆγμα τὸ ὁποῖον ἠδύνατο. Διέταξε νὰ ἀνάψουν μίαν μεγάλην φωτιάν καὶ κατόπιν πλησιάζας τὸν ὑψηλὸν ἔραστην εἰς ἐκ τῶν ἀγνῶν ὑψηλῶν της, τὸν διέταξε νὰ γυθῇ. Ἐκπληκτικὸς αὐτὸς ἠθέλησε νὰ μᾶθῃ τὸν λόγον καὶ τότε ἡ λατρευτὴ του τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβῃ ὅτι τόσο πολὺ τὸν ἀγαποῦσε, ὥστε εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸν φά!

Συγκρίνατε τὴν συμπεριφορὰν αὐτῆς τῆς ἀγαπώσεως γυναικός, τῆς Βασίλισσης τῶν ἀνθρωποφάγων, μὲ τὴν ἀπέναντι τῆς Ἑλλάδος στάσιν τῶν Προστατῶν Δυνάμεων!!!

ΞΕΝΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΛΟΓΙΑ

— Γιατί δὲ βγαίνεις ἐπὶ συντροφίᾳ — Ἐγὼ δὲν θέλω τὰ στολιδία
δροσολοιστὴ τριανταφυλλιά; μόνο τὰ γλυκὰ σου φρούδια
ἢ ἔχεις ἄρροστο τὸν ἄντρα καὶ τὰ δόλωμαρά σου μάτια
ποῦ ἂν πεθάνῃ ἐγὼ γιὰ πάντα ποῦ τὴν καρδοῦλα μου κομμάτια
ἐσάνανε γλυκεῖα θὰ πάρω τὴν κάμαρη καὶ σὸ στρώμα
καὶ στολιδία θὰ σοῦ κάνω; Γιὰ ἓνα κοίτομα ἀπόμα!

(Μετάρρρη ἀπὸ τὸ Ἀρβανίτικο)

ΣΤΕΦ. ΠΑΝΟΣ

ΣΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΑΔΙΟΥ 11 (ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΣΤΑΥΡΩΝ)

Κοιστούμα Σκοτωξίκα ἀνδρικό χειμερινά. Κασμίρια ὄλων τῶν νεωτέρων εἰδῶν καὶ χρωματισμῶν κ.λ.π.

στηρίου και των προς κατάθεσιν των οικονομικών του δημοσιονομικών προσοκλήσεων Τραπεζών τινων, προσφερομένων τόνον 5%, και 5 1/2% και 6%, αν θέλετε, και δσον αγαπάτε, άρχει να εμπιστευθήτε τας οικονομίας σας να τας φυλάττουσιν και να τας διαχειρίζονται οι άλχημιστάι, οι μεταβάλλοντες τὰ πάντα εις μισθολογία, άμοιβάς και άποζημιώσεις, δίχως να βλέπετε και δίχως να άκούετε τίποτε περι της τύχης των χρημάτων σας, πρό παντός όμως δίχως να έννοητε τίποτε από λογολογικά των Ισολογισμών, ούτε από τας έκθέσεις των διευθυντών, των διοικητικών συμβουλίων και των άπαραιτητών έλεγκτών, οι όποιοι όλοι όμου και έναμιλλως φιλοτεχνούν ελδός τι επιφανιλιδος μυστοσηματος, ως εκείνο τό όποιον κατέληξεν εις τας συλλήψεις και φυλακίσεις της 11 'Ιανουαρίου 1914.

Εν τούτοις τώρα πάλιν με την πολεμική άνεμοζάλην οι Λύκοι χαίρονται. Έπ' ευκαιρία δέ του γενικού άφανισμού, τόν όποιον ο Άρης άπεργάζεται, μαγειρεύονται έν πάση σπουδή χρομα-

PIERRE LOUYS

Η Μ Π Ε Λ Π Ι Σ Μ Ε Ν Η

— ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ —

Αυτό τό οικημα των έργατων, άποτελείτο από δύο δωμάτια και μία μικρούλα κουζίνα, άλλα κανένα από τὰ δωμάτια δέν ήταν άρκετά πλατύ για να συμπεριλάβη μαζί και τὰ δύο κρεβάτια της οικογενείας. Στο πρώτο κοιμούνταν οι γονείς με τό μικρότερο. Στο δεύτερο ήταν τ' άλλο κρεβάτι, για τό γυίο και τὰ κοριτσάκια: Τόν 'Ιουλιανό, δεκαοχτώ χρονών, τή Βέρθα, δεκαεσσάρων, και τή Σουλβανία έννη ή δέκα.

Πρό μιάς και πλέον ώρας όλοι ήταν κοιμισμένοι. Ο φωτεινός και γλυκός άέρας του φεγγαριού και της νύκτας έμπαινε, άπ' τ' άνοιχτό παράθυρο, στο δωμάτιο των παιδιών. Και τὰ τρία άνεπαύοντο στο πλάι, ό 'Ιουλιανός στρέφοντας τή βάρχη στη μικρή, που κοιμότανε στην άκρη του στρώματος και ή Βέρθα τεντώντανε άπέναντι του αδελφού της, τό μάγουλο στο μπράτσο, τὰ μάτια δλάνοιχτα.

Ο 'Ιουλιανός έστρεψε:
— Δέν κοιμάσαι;
— Εκείνη έκαμε νευρικά:
— Και σύ;
— Έστύλωσε κάμπσο καιρό τὰ μάτια του στα δικά της:
— Σκέπτεσαι 'Εκείνον;
— Και σύ, σκέπτεσαι 'Εκείνη;
— Ανασηκωμένος στον άγκώνα του, κούνησε πολύ σιγά τό κεφάλι, μ' ένα βλέμμα γεμάτο άγαπημένης εύσπλαχνίας, ένα βλέμμα μεγάλου αδελφού, ό όποιος έχει πιά ζήση και ό όποιος ξέρει τί είναι μία πρώτη άγάπη. Η Βέρθα σφίγγοντας τὰ δόντια για να μη μιλήσει πιά, είχε πιάση την άκρη της πλεξίδας της μεταξύ των δακτύλων της και μηχανικώς διόρθωνε τό μικρό φίδιγκο, κάμνουσα ένα γαϊτάνι μαύρο, που έπνιγε τή ξανθά πλεξίδα.
— Φτωχούλα, επανέλαβε 'κείνος, φτωχούλα μου, ξέρεις πώς έχεις αλλάξει από τόν άλλο μήνα; Δέν κοιμάσαι πιά όλη τή νύχτα, δέν τρώς πιά, δέν έχεις χρώμα, ούτε ύγεια. Μήπως θά κρατήσει πολύ αυτή ή ζωή;
— Εκείνη άπήνησε με ήσυχία:
— 'Ισως όχι. Αυτόκτονώ αύριο.
Μ' ένα μόνο κίνημα, την άρπαξε από τούς ώμους και τή κράτησε από τὰ δύο μπράτσα:
— Θά... τί λές; Τί πήγες να πής; Είσαι τρελλή;
Προηγουμένως, έκρυψε τό κεφάλι, σαν να φοβόταν μήπως φάη κανένα μπάτσο έπειτα, τάχασε έξαφνα, δέν μπόρεσε

τιστικοί συνδυασμοί, συγχωνεύσεις εταιρειών και έξαγοραι σαπίλας χαρτιών παλαιών δια νέον τοιούτων, τὰ όποια χορηγηδον υπό τόν ρυθμικόν ήχον λιθογραφικών πιεστηρίων, κατασκευαζόντων χαρτοκεφάλαια και χαρτοπεριουσίας έντός των όποιων θά άποθάνουν έκ της πείνης όσοι επίζησουν του διεξαγομένου άλληλοσπαραγμού.
Διά τούτο ή προαναφερομένη έκθεση του έν Σύμυρη άνακριτού προς την ένταύθα Εισαγγελίαν, ήτις ποιείται μνησίαν των «εικονικών συναλλαγών και των παιγνίων, Χρηματιστηρίων» έν συναφείς προς τό άρθ. Ποινικού Νόμου 402 και τόν Νόμον 3795 της 20 'Ιουνίου 1911 κτλ. θά έπρεπε να ήτο τοιχοκολλημένη εις πάσαν κατοικίαν και εις κάθε κατάστημα και μαγαζείον αστών και χωρικών, καθώς και εις τας εισόδους και τούς τοίχους σχολείων, εκκλησιών και συλλόγων, δια να ένθυμίζει διαρκώς εις τούς οικογενειάρχας, τούς πατέρας, τούς έργατας, τούς βιοπαλαιστάς να προσέχουν τας πηγίδας και τὰ δέκτα.
Νά προσέχουν πολύ!

να κρατήσει τὰ μάγουλά της από τό να μη συσπασθούν, τὰ δάκρυά της να μη σπινθηροβολήσουν και με λυγμούς επανέλαβε πολύ χαμηλά στη σιωπή του δωματίου:

— Ναι, σκοτώνουμαι, 'Ιουλιανέ, ναι, αυτοκτονώ... Δέν θά άκούση πιά κανείς να μιλάνε για μένα... θά τελειώσει μια και καλή ή Βέρθα και ή μαμά θαναί ευχαριστημένη, γιατί είμαι γεμάτη από ελαττώματα, που λέει πως γλήγορα θά καταλήξω στο κακό... Ο καλός όμως Θεός ξέρει ότι αυτό δέν είναι άλήθεια, ότι δέν έρω κάμει τίποτα με κανένα, ούτε και με τό μικρό μου φίλο... Θά πάω αύριο στο νησι των Κύνων, δέν έρω παρά ν' άφήσω τό σώμα μου να γλυστρίση, θάχω περισσότερο κουράγιο από του να ριχτώ από μία γέφυρα. Τό πήρα πιά άπόφασι, έλα 'Ιουλιανέ, μπορούμε να πούμε, ό ένας στον άλλον αντίο μέχρις αύριο στη Μόργα.

Ο 'Ιουλιανός κατάλαβε πως αυτός ό μεγάλος πόνος θάχε χαρμιά άλλη αίτια. Πήρε την αδελφούλα του στα μπράτσα του κι όταν ή δική του συγκίνησι του επέτρεψε ν' αρθρώση δυό λέξεις, της είπε στ' αούτι:
— Κι' ό Γιάννης;
— Τότε οι λυγμοί έδιπλασιάσθησαν.
— Μικρό μου Γιαννάκη, μικρούλη μου Γιάννη, έκλαιγε 'μμορφούλη μου Γιαννάκη!
— Για να δούμε, πές μου, Βέρθα, πρέπει να μου τὰ πής όλα τώρα από πότε γνωρίζαστε;
— Από τις 14 του άλλου μήνα.
— Πού τόν γνώρισες;
— Στο βουλεβάργο Μονπαρνά;
— Και πώς;
— Πάνω σ' ένα πάγκο.
— Κι' από βώτημα σε βώτημα, κατόρθωσε να μάθη, άλλα άργά και με μεγάλη δυσκολία, όλο τό μυστικό αυτής της φτωχής μικρής ύπάρξεως, που ήθελε από τώρα να έκμη-δενισθίη.
Ο «Γιάννης» ήταν ένας τεχνίτης δεκάξη χρονών που μόλις είχε βγή από μαθητούδι και καλός δουλευτής, δσφ μπορούσε κανείς να πιστέψη αυτή που μιλούσε γι' αυτόν. Εκείνος και κείνη είχαν συναντηθί με μία από κείνες τις τύχες του Παρισιού που μεταξύ τριών εκατομμυρίων ανθρώπων ένώνουν δύο έρωτευμένους. Την εύρισκε χαριτωμένη,

αυτή τρελλαινόταν γι' αυτόν κι άμέσως είχαν φθάσει έως αυτά τὰ μεγάλα αισθηματικά πάθη, που μεταμορφώνουν γρήγορα δυό παιδιά σε πρόσωπα τραγωδίας.

Εκείνος δέν είχε καθόλου δοκιμάσει να κάμη τίποτα σ' αυτή τή μοδιστρούλα των δεκαεσσάρων χρονών, όπως θάκανε ένας μπουρζουά, ό όποιος θά την είχε οδηγήσει στο τροτουάρ. Πολύ τίμια της είχε ζητήσει «την χείρα της», όπως τή ζητάνε στο Παρισίνο λαό, μεταξύ αρραβωνιασμένων, που έχουν ήδη τήν ήλικία της ανεξάρτητης δουλειάς, χωρίς ναχουν φθάσει στην ήλικία του γάμου. Δηλαδή της είχε προσφέρει την κινή ζωή, την είσοδο στο νοικοκυριο και τόν δροκο ν' αγαπώνται πάντα. Πολλά βράδια στη σειρά ήθε να την πάρη στην έξοδο του εργαστηρίου, για να μιλήση μαζί της καθ' όλο τό διάστημα του δρόμου, χωρίς να επιβραδύνουν πολύ την ώρα της επιστροφής της κι όλα άπερασίσησαν, μεταξύ των, ως και τό δωμάτιο που θα νοίκιαζαν μέχρι του προυπολογισμού του μέλλοντός των. Εκείνος έβγαζε τέσσερα φράγκα την ήμερα, εκείνη έβδομηντα πέντε λεπτά ήσαν άρκετά για να ζήσουν ήσυχα και ναχουν, μάλιστα, κ' ένα μπιμπέ. Μιά ή δυό φορές έβραδυναν στις άπομονωμένες πλαταιτσες, πίσω από μιά συστάδα δέντρων, χωρίς ν' ανταλλάξουν άλλες άπολαύσεις, από κείνες των χειρών γύρω στη μέση και του στόματος στο στόμα, άλλα αυτό μονάχα αρκούσε να τούς κάμη να μη κοιμηθούν την επόμενη νύχτα.

Σ' αυτό τό σημείο είχαν φθάση, όταν ή μικρή Βέρθα έκαμε την άνοχη ν' άφήση να τούς πιάση μία γεττόνιασα στο σύνορα της συνοικίας της. Η μητέρα γρήγορα είδοποιήθηκε τή σκηνή που ακολούθησε, την άφηνω να την σκεφθήτε. Τό φτωχό κοριτσάκι τις έπρωγες είκοσι λεπτά της ώρας και σε κάθε χτύπημα ή μητέρα της της έφώναζε μία από κείνες τις άπειρες λέξεις που δελγουν τις πρόστυχες, ή φράσεις που αναφέρουν πιο ώμα την άπασχόλησι του καιρού των. Από τότε πήγαινε κάθε βράδυ να πάρη τή κόρη της από τό εργαστήριον, για να τή βρική καθ' όλο τό μήκος του δρόμου, για την ώρα που έγανε κ' έτσι χωρέσει μεταξύ της Βέρθας και του Γιάννη ό άγριος χωρισμός.

Ο 'Ιουλιανός άκουγε τή μικρή απελπισμένη που έκλαιγε σε κάθε λέξι, σε κάθε άνηχησι και έτρεμε τό στόμα της από την άγωνία. Παντού ήσαν δάκρυα στο μαξιλάρι, στο πουκάμισο, στην άκρη του τετονιού, σ' όλο τό μήκος των μπράτσων και των χειρών.

Να μαλλώνη τὰ κοριτσάκια που μιλούνε για αυτοκτονία, να τὰ μεταχειρίζεται σαν κουτή και να έκφοβίη με την άπειλή ή τή βία, είναι ή πρώτη ιδέα πουρχεται στο νου κανενός. Άλλά ό 'Ιουλιανός ήξερε καλά τή χαρακτηρισή της μικρής του αδελφής, ήξερε ότι θάκανε, όπως είχε πη κι ότι δέν ύπήρχε δεύτερο μέσο για να της ξαναδώση την όρεξι προς τή ζωή.

— Θά τόν ξαναβίης, είπε, τό κέρνω άπάνω μου. Θά τόν ξαναβίης αύριο κι' όχι για μία στιγμή. Θάχγετε φύγει και θάχγετε φτάσει, Βέρθα μου, στη Μπελβίλ, όταν θά ζητάνε να σάς βρουν...

Νέοι λυγμοί τόν διέκοψαν:
— Δέ θά τόν ξαναβίω πιά... Φεύγει αύριο τό πρωί... Μούγραφε στο εργαστήριον... Τούρθε στο νου, ότι έχω άλλον αγαπητικό, γιατί δέν είχα βρει μέσον να συναντηθούμε τώρα και δεκαπέντε μέρες... Μούπε, ότι θά με περιμένη αυτή τή βραδυά στο νησι των Κύνων, ίσα με τὰ μεσανυχτα, κάτω από τή γέφυρα του σιδηρόδρομου και σε περίπτωση που θάβρuche κι' αν δέ πήγαινα, ότι θάφουγε για τόν Άγιο-Στέφανο, που ό θεός του θά τούδινε δουλειά... Δέ μπορώ να βγω από δω τή νύχτα, άλλα θά πάω αύριο στην ίδια θέσι και θάμαι ευχαριστημένη να πεθάνω άκριβώς στο μέρος που με περιμενε.
Ο 'Ιουλιανός επήδηξε από τό κρεβάτι:
— Ντύσου γλήγορα! Νά, ιστορίες του άλλου κόσμου για μία νύχτα πειότερο ή λιγότερο που θά μείνη μαζί μας! Δέ χτύπησε ακόμα έντεκα. Άει ντύσου σε πέντε λεπτά και, καθώς δέ θέλω να σ' άφήσω να κάμη μονάχη τό δρόμο του Ζαβέλ, τίτσο ώρα, θά κατέβω μαζί σου, φτωχούλα μου, κ' έτσι δέ θά σε πειράξη κανείς.

Η Βέρθα, σαστισμένη από την έκπληξι και μισσηκωμένη άπ' τή γαρά, άφησε τό κορμί της να γλυστρίση από τό κρεβάτι, έτρεξε στη καρέκλα, πήρε τις καλτσές της, τις καλτσόδες της, τό φόρεμά της... Δέν άφησε ούτε μία στιγμή τόν αδελφό της από τό μάτια της και τάρριβε, τόνα κοντά στο άλλο, λίγο για να σκουπίση τὰ δάκρυα της, άλλα περισσότερο για να ναι βεβαία ότι είχε δει καλά και καλά έννοησει. ότι ό 'Ιουλιανός της δέν έπαίξε μαζί της, ότι θάβγαινε, θάφουγε, δέ θά αυτοκτονούσε, ούτε θάχε πιά πόνους και ότι θά έμπαινε μ' όλες της τις ιδυνάμεις σ' όλες τις εύτυχίες της ζωής.

Ήταν άπληστη και έλαφριά: ένα εξακολουθητικό μειδίμα της άφηνε άνοιχτό τό στόμα σ' ένα άνοιγμα χαράς. Δέν ήξερε άλλο καλλίτερο από κείνο που έκανε' αφού είχε φορεσει τις καλτσές της, τις έβγαλε, τις πέταξε πάρα, πήρε άλλες, καμάρωσε στο καθρέφτη τό καλό της! πουκάμισο μ' ένα μικρό πανταλόνι καινούργιο πουχε μονάχη της φαστουναίσι. Προτού ντυθί, άρπαξε ένα όγρό σφυγγάρι, τό έτριψε στο σώμα της, άπ' τό κεφάλι ίσα με, τὰ πόδια και σκουπίστηκε με μία καθαρή πετσέτα. Είχε κρίψει στο βάθος ένός τυσταριού μιά: πούδρα του διζίου. Έβαλε άπ' αυτή στην άκρη της μύτης, στο μέτωπο και στο μάγουλο. Να χτενισθί τώρα! είχε λησμονήσει. Σε τρεις γύρους των δακτύλων ή πλεξίδα της ξεπλέγηκε, χτενισθί μ' ένα κομμάτι σαπουνάρας, τόσο γρήγορα, που έβγαλε σαράντα τρίχες' ή φουρκέτες και ή χτένες ήσαν εκεί στη γωνία της κωνοδοχου: γρήγορα-γρήγορα σηκώθησαν, τοποθετήθησαν, γυαλίστηκαν, τακτοποιήθησαν. Φόρεσε την Κυριακική της ρούστα, την τραχηλιά, με τούς κόκκινους πικίδες φρεσκοκολληρισμένη, τή, δερματινή ζώνη της και τή ροζ γραβάτα της, έπειτα τό μοναδικό της ζευγάρι σαρκίνα, τό καπέλο της, την όμπρέλλα της, επί τέλους πάν δε, τή ξανάξεται.

— Δέν είτοιμάσθηκες ακόμα! είπε στον 'Ιουλιανό. Αυτός δέν ήθελε παρά μία στιγμή. Καθώς πήγαιναν να περάσουν από τή πόρτα, κύτταξε, αν κοιμάται πάντα στην άκρη του στρώματος, ή μικρή της αδελφή, Σουλβανία, τίποτα δέν την είχε ζυνηθεί.

— Δυστυρισμένη Νινί, είπε ή Βέρθα κλείνουσα τό κεφάλι. Δέν είναι παρά αυτή που λυπάμαι την ήμερα που φεύγω από δω. Συ, θάρχεσαι να με βλέπης, δέν εί' έτσι, 'Ιουλιανέ; Θά άλληλογραφούμε πότα-ρεστάντ;... Άλλά τί θά σου πη ή μαμά, όταν θά δη ότι είμαι φευγάτη; Δέ θάχουμε τελειωμό!
— Ούτε και γω θά ξανάμπω πιά, είπε ό 'Ιουλιανός περισσότερο θλιβερά. Είγες δικηο προτήτερα. Άν συλλογιέσαι συ Κείνον, έχω συλλογιέμαι Κείνη.

(Μεταφρασις από τό Γαλλικό). ΤΑΚΗΣ

E A N
— Άν ήτανε κατορθωτό ν' αλλάξω την καρδιά μου με τή δική σου την καρδιά...
— Ηθέλεις τότε λυπηθί τὰ ίσα βάσανά μου;...
— Κ' ήθελες φέρει πως βασίω και πως ύπάρχω ακόμα χωρίς να βγάνω μιά μιλιά, και ήθελε πη τό άπιστο και τό σκληρό σου ονόμα χαράση για καρδιά!...
— Άν όμως σου ξανάδνα και πάλι την καρδιά σου άχόρταγε φονιά...
— Ηθέλεις τότε ξαναπούν τὰ ζήλη τὰ δικά σου χαράση για καρδιά;...
Ζάκυνθος. ΑΓΓ. ΣΑΟΥΤΣΗΣ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ & ΚΟΥΤΣΙΑ
ΟΙΚΟΣ ΙΑΡΥΘΕΙΣ ΤΟ 1870
ΔΙΑΔΟΧΟΙ Α. ΠΑΛΛΗΣ ΚΑΙ Σ' Α
Μεγάλα άποθήκη χαρτον Έφημερίδων, Περιοδικών και πάσης ποιότητος. — Μεγάλα άποθήκη ειδών Γραφικής Υλης. — Έργοστάσιον Καταστάτων, Φανέλλων, Φωτογραφικών χαρτονίων κλπ. — Τμήμα ειδών δια σφραγίδας έξ ελαστικού και μετάλλου φς και δι' επιγραφάς δια φθόρας. — Άτμοκίνητον Τυπογραφείον με 10, πιεστήρια.
* ΕΙΔΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ — ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ, ΣΤΙΓΜΙΑΙΟΣ *

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 11 ENANTI ΒΑΣ. ΣΤΑΓΑΔΩΝ
Τὰ πεφημισμένα Costumes-Tailleur
ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΙΣ ΤΟΝ "ΚΟΣΜΟΝ.,
ΣΤΑΔΙΟΥ 31
Κονατούμια έτοιμα και επί παραγγελία δι' άνδρας. Υφάσματα χειμερινά, έσωρ-ρουχα πλεκτά νεωτάτου συρμού.

ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΒΡΑΤΣΙΑΝΟΥ

Ο ΑΝΗΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Η Αίκα δὲν ἐπέμεινε, ἀλλὰ κάποιον συννεφάκι τῆς ἐσθίας τὴν ἥμερη λίμνη, ποῦ ἀρμένιζε. Μέσα εἰς τὴν ψυχὴ τῆς ἐνοιώθη μιὰ σταλαγματὶα πικρὰς.

Ο ΑΝΟΜΟΣ ΕΡΩΣ

Τὴν ἐπομένην ὁ Στέφος ἦτον ἀπὸ τὰς ὀκτώμισι σὲν γαρετο. Καὶ μόλις εἶχε καθίσει ἤκουσε τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου του.

Ἡ συνδιάλεξις τῶν μετὰ τὰς σχετικὰς διακοπὰς διήρκεσε μόνον δύο ὥρας. Ἡ Μίτσα ἦτον ἀκατάσχετος εἰς διαγίσεις. Τοῦ ἔλεγε χίλια δύο πράγματα γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Μοναστηρίου, ποῦ ἔζησε περιορισμένα, ἀλλὰ ἡσυχὰ καὶ ὠραία, μετὰ τῶν ψαλμῶν καὶ τὰ θεοσκευτὰ τῆς βιβλίας, γιὰ τὸ ὄργη, ποῦ τὸ ἐλάτρευε, γιὰτὶ οἱ βαρεῖς ἤχοι τοῦ ἀπέδιδαν τῆς ψυχῆς τῆς τοῦς στοχασμοῦς.

— Γιατί δὲν γυρίζετε, λοιπόν, σὲν Μοναστήρι; τὴν ἠρώτησεν ὁ Στέφος.

— Τώρα; Ἄ, ὄχι. Ἴσως ἤμπορούσα ποῦ ἐνὸς μηνὸς νὰ γυρίσω. Τώρα εἶναι ἀργὰ πιά. Θὰ μείνω ἐδῶ. Πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ. Ἐδῶ εἶναι ἡ ζωὴ μου. Ἐκτὸς ἂν...

— Ἐκτὸς ἂν; ἠρώτησεν ὁ Στέφος.

— Ἐκτὸς ἂν ἠπατήθην. Τότε ἐνὰ εἰσιτήριο καὶ γραμμὴ γιὰ τὸ Μοναστήρι. Ἐκεῖ θὰ πεθάνῃ ἡ Μίτσα, ἡ τηλεφωνήτρια τῆς Κτηματικῆς Τραπεζῆς, καὶ θὰ σέρνῃ τὴν ζωὴ τῆς ἡ ἀδελφῆ Κωνσταντίας.

— Καὶ ἂν δὲν ἠπατήθης;

— Ἡ Μίτσα δὲν ἀπαντοῦσε.

— Μίτσα, ἔλα. Ἄν δὲν ἠπατήθης;

Ἡ Μίτσα γιὰ πρώτη φορά ἀκούε νὰ τῆς μιλήσῃ ὁ Στέφος εἰς ἐνίκον καὶ νὰ τῆς λέγῃ τὸ ὄνομά της σκέτο. Ἐνῶ συνήθως τὴν ἔλεγε δεσποινίδα. Αὐτὸ τὴν συνεκίνησε βαθύτατα. Ἐνοιώθη εἰς τὸν ὀρμητικὸν τόνον τῆς φωνῆς του κάποια ἀμοιβαιότητα.

— Ἄ τότε θὰ μείνω καὶ θὰ ἀφοσιωθῶ ἀπλήτητος, ἔνῳ ἐνοιώθη κάτι νὰ τῆς φουσκῶνῃ τὸ στήθος καὶ νὰ τῆς πνίγῃ τὴν φωνή.

Ἡ συνδιάλεξις θὰ ἐτελείωνε ἐδῶ, ἂν ὁ Στέφος δὲν εὑρίσκει τὴν εὐκαιρίαν καταλλήλῃ νὰ τῆς ζητήσῃ νὰ γνωρισθῶν. Ἡ Μίτσα δὲν ἔφερε ἀντίρρησην. Ἦτον ἕρμαιον πλέον τῆς παραφοράς της καὶ ἐδέχθη. Τοῦ εἶπε νὰ τὴν περιμένῃ εἰς τὰς ὀκτὸ ἀπογευματινὰς ἐν τῇ Πιερρίτῃ τῷ Σαχαρακλαστειῶν.

Ἡ ἡμέρα ἐφάνηκε καὶ εἰς τοὺς δύο, σὲν τὴς ἡμέρας τῶν Πολικῶν χωρῶν, ποῦ δὲν νυκτῶνε ποτέ, ἀτέρωμον, ἀτελείωτη.

Ἐπὶ τέλους ἦλθαν ἡ ἔξ. Ὁ Στέφος εἶχε προηγήθῃ μετὰ τὸ ὀτομοπλά του καὶ τὸ ἀφήκεν ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν νὰ περιμένῃ καὶ αὐτὸς ἐπερίμενε κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον, στή σκιά.

Σὲ λίγο εἶδε μιὰ σιλουέττα νὰ πλησιάζῃ μετὰ διαστακτικὸν βῆμα. Ἐβγήκε τότε ἀπὸ τὴν σκιά καὶ ἡ Μίτσα μόλις τὸν διέκρινε, ἔτρεξε κοντὰ του. Ἀλλὰ ἔτρεψε σὲν τὸ ψάρι καὶ εἶχε γίνῃ κατακόκκινη.

Ὁ Στέφος ἐπροχώρησε πρὸς τὸ αὐτοκίνητον, ἔνῳ ἡ Μίτσα τὸν ἠκολούθει, καὶ ἐδιώξε τὸν σῶφρο του. Ἐπειτα ἐκάθισεν εἰς τὸ κάθισμα τοῦ ὁδηγοῦ καὶ ἐκάλεσε τὴ Μίτσα δίπλα του.

Ἐκεῖνη δὲν μιλοῦσε. Κάτι τὴν ἐσφιγγε. Ἐνὰς τρόμος τῆν ἐκαρτοῦσε, μὰ καὶ μιὰ χαρὰ κορυφῆ τῆς ἐτινε τὴν φωνήν.

Τὸ αὐτοκίνητον ἐκίνησε ἀθόρυβον καὶ ἐχώθη εἰς τὴν ὁδὸν Σίνα, ἔπειτα εἰς τὴν ὁδὸν Ἀκαδημαίας καὶ ἀπὸ στενὰ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος εὐρέθη εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον ἀπ' ὀπίσω. Καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν λεωφόρον Ἀλεξάνδρου.

Τώρα ἀπλάνωτο ἔμπροσθεν ἡ ἀνηφοριὰ, ὁ φαρδὺς δρόμος, σχεδὸν ἕρημος καὶ σκοτεινός. Κάπου-κάπου ἓνα ἀμάξι συναντοῦσαν μετὰ κανένα ζευγαράκι λαθραίων ἢ κανένα διαβήτη ποῦ ἔτρεχε νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ σπίτι του.

Ἐπειτα ἐβγήκαν εἰς τὴν λεωφόρον Κηφισοῦς, ἐπέρασαν τὸ Διαβολόδρομον καὶ ἀνήχθησαν εἰς τὸν ἀτελείωτον δρόμον.

Ἐως ἐδῶ δὲν εἶχε πῆ λείπει ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον. Ἐξάρνα ὁ Στέφος, ἤσυχος ἀπὸ τὴν ἐρημίαν τοῦ δρόμου, ποῦ δὲν ἦτον ἠγαχασμένοι νὰ προσέχῃ εἰς τὴν «μανέτα» καὶ εἰς τὰ «ντεμ-

πραγιάς», καθὼς ἔτρεχε μετὰ τὴν ταχύτητα τὸ ἀμάξι του, ἐγύρισε καὶ τὴν ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ. Ἐκεῖνη ἐκάρφωσε τὰ μεγάλα γαλατὰ μάτια της ἐπάνω του καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἔγειρε τὸ κεφάλι της εἰς τὸν ὄμιόν του, ἀφίνοντας μιὰ βαθεῖα ἀναπνοή.

— Τί ἔχεις Μίτσα; τὴν ἠρώτησε.

— Μοῦ χαρίζεις στιγμὴς εὐτυχίας; τοῦ εἶπε. Σ' εὐχαριστῶ.

Ἡ ταχύτης τοῦ ἀμαξιοῦ ἦτο ἐξωφρενικὴ ἐκεῖνη τὴν στιγμήν. Μέσα εἰς τὸν ἴλιγγον ἐκείνον ὁ Στέφος ἐγύρισε νὰ τὴν κυττάξῃ πάλιν καὶ τὰ χεῖλη τῶν ἐκόλλησαν εἰς ἓνα πύρινον φιλί.

Τώρα ἐφθάναν εἰς τὸ Μαροῦσι καὶ ἐπερναν τὸν ἀνήφορον τῆς Κηφισοῦς.

Ἐκεῖ δύο-τρία βήματα παρακάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο τοῦ Τζαννίδου ἐσταμάτησαν καὶ ὁ Στέφος ἐφώναξε ἓνα γκαρσόνι ποῦ ἔστρεψε εἰς τὴν πόρτα.

— Ὁ κύριος Χρῆστος εἶναι μέσα; ἠρώτησε. Πῆς του μιὰ στιγμή νὰ εἶδῃ.

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ὁ ἰδιοκτήτης καὶ ἔσκυψε νὰναγνωρίσῃ τοὺς ἐπιβάτας.

— Σὲ παρακαλῶ, μὰς στέλλεις ἓνα λόντσον;

Σὲ λίγο ἓνα γκαρσόνι ἐκουβαλοῦσε ἓνα δίσκον κατάφορτον ἀπὸ τὰ ζητηθέντα ἐξαρτήματα «τοῦ πληρονοῦ».

Τὰ ἔφαιγαν «σὲν πόδι» ὅπως λέγουν, καὶ τοδδοῦσαν πάλιν διὰ τὰς Ἀθήνας, ἀλλ' ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ Τατοῦου.

Ἡ Μίτσα, χωρὶς νὰ πῆ, περνώνας ἀπὸ τὸν μαγευτικὸν πνευμάτιον, ἦτον σὲν μεθυσομένη. Εἰσέπνεε βιαστικὰ τὸν δευγνομένον ἀέρα, ποῦ τῆς ἐβαλοῦσε μετὰ τὸ ἀρωμα τῶν πνεύκων τὸ στήθος καὶ εἶχε κλείσει τὰ μάτια, σὲν ὑπὸ τὸ κράτος κάποιας γοητείας.

Ἐβγήκαν ὀλοταχῶς ἀπὸ τὴς κορδέλλης εἰς τὴν ἀτελείωτην μετὰ τὴς πικροδάφνης της κατηφορίαν τοῦ Τατοῦου, ἔπεισαν εἰς τὸ ῥέμμα τοῦ Κόττου, τὸ κατασκάτενον καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴν ἐτρομαξε, ἀνοίγοντας τὰ μάτια, σὲν εἶδε νὰ φωτίζονται ἀπὸ τὴν ἀνταίγια τῶν ἰσχυρῶν φάρων τοῦ ἀμαξιοῦ τὴς πυκνόφυτες πλαγιὲς τῆς ρεμματίας, ποῦ τῆς ἐφαίνοντο σὲν ἔξοτικά.

Ἐπειτα ἐπέρασαν ἀπὸ τὴς Κουκουβάσους, ποῦ ἀπὸ μακριὰ ἐλαμπύριζαν κάπου-κάπου καὶ ἀραιὰ ὀλίγα φῶτα, ἔπεισαν εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων, ἐπῆραν τὴν ὁδὸν Ἀγίου Μελετίου, ἐπέρασαν τὰ σκολιὰ δρομάκια τῶν Σαπλοῦδων, ἐβγήκαν στήν κοίτην τοῦ Κηφισοῦ, ἐπέρασαν ἀπὸ τὰ γιορῆσια τῆς Κολοκυθῶν καὶ ἐβγήκαν εἰς τὸν δρόμον τοῦ Λαφρῖου.

Τώρα εἰς τὴν ἀνηφορίαν ἔως τὸν Προφήτη Ἥλια ὁ Στέφος δὲν ἐβγαλε λῆξι. Ἐπρόσχε μόνον ποῦ εἰς κάθε βῆμα συναντοῦσαν κάρρα καὶ σοφῆτες. Ἐπειτα ἤρχισαν νὰ γλυστρίζουν στήν κατηφορίαν, ἀνάμεσα ἀπὸ τὴς πνευκόφυτες πλαγιὲς, ἴλιγγιδῶς πρὸς τὴν θάλασσον.

Ἐνα φεγγάρι ὀλόφωτο, γεμάτο, πῆλωνε πίσω ἀπὸ τὸν ὕμνητόν καὶ ἔριξε σὲν πελώριον φῶρος τὸ φῶς του, καὶ ἐφώτισε τὴν ὀρειοειδῆ κατηφορίαν. Δεξιὰ εἶχαν τὴν ἥμερη λίμνην καὶ ἀριστερὰ τὴν θάλασσον τοῦ Σκαρμαγκαῖ, ποῦ ἀπλάνωτο σὲν ρευστὸ ἀσπῆμ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ὁ Στέφος ἐκράτησε τὴν μηχανὴν καὶ ἡ Μίτσα συνερχομένη δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸν θουμισμὸν της ἀπὸ τὴν φαντασμαγορίαν.

— Τί κάδρο Θεέ μου! εἶπε. Ἀληθινὴν φεσῆ!

— Θέλεις νὰ κατέβουμε; τὴν ἠρώτησεν ὁ Στέφος.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΚΟΜΨΟ!
 ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΣΤΕΡΕΟ!
 ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΦΘΗΝΟ!
 ΕΤΡΟΣ ΚΩΣΤΑΚΗΣ
 3 - ΣΤΡΟΣ ΣΥΓΓΡΟΥ - 3

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

(Ἴσως ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον φύλλον)

* Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ *

Μὴ μὰς ρωτᾶτε νὰ σᾶς εἰπωμεν λεπτομερείας. Θὰ μὰς εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς προδιαθέσωμεν καταλλήλως διὰ τὴν ἀνάγκασιν τοῦ νέου μας μυθιστορημάτος. Σᾶς λέγομεν μόνον τὰ ἐξῆς ὀλίγα: Οὐδέποτε ἡ πένα τοῦ συνεργάτου μας, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ὀνομαστοτέρους Ἑλληνας μυθιστοριογράφους, ἐβροντήθη εἰς τὸ μέλαν διὰ τὴν γράφην παρόμοιον ἔργον. Φαντασθῆτε τὴν ζωὴν μιᾶς παιδοῦλας 17 ἐτῶν, ἐνὸς μπουμπουκιοῦ μόλις ἀνοιγομένου, λαχταροῦντος τὴν ζωὴν ὑπὸ τὴν πρωινήν δροσίαν καὶ τὴν μυρωμένην πνοὴν τῆς αἰθρας. Καὶ φαντασθῆτε τὸ μπουμπουκίον αὐτὸ εἰς τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς ἀπολαύσεως, τοῦ ἀντικρύσματος τῆς ζωῆς, νὰ ἐρεθθῇ κάτω ἀπὸ ἓνα πυκνοφωτισμένον μετὰ σύννεφα οὐρανόν, κλαψιάρη, μελαγχολικόν, διασχίζόμενον ἀπὸ ἀστεράς καὶ ἐξαλλοῦντα βροντὰς. Σκεψθῆτε μόνον, οὐθὲν ἰδῆτε εἰς ὠραίας, γλαφυράς, γεμάτας ἀπὸ κάλλος σελίδας, πῶς γεννῶνται οἱ ἔρωτες ἀνάμεσα εἰς τὴν Ἀλγερῶν καὶ τὴν Ἰσαμμάτικὴν καὶ μέσα εἰς τὴς ἀδῶδες παιδικὰς καρδιὰς, ποῦ λαχταροῦν μέσα εἰς τὴν ἀθῶσαν τῆς παραδόσεως, τὸ φῶς τῆς ἐλευθέρου ζωῆς. Πῶς γίνονται τὰ περισσότερα συναισθήματα εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ καὶ πῶς γεννῶνται τὰ μεγαλύτερα κοινωνικὰ δράματα, τὰ μίση καὶ τὰ πάθη. Ἀκόμη θὰ ἐντυφῆσθε καὶ θὰ ἀπολαύσθε μέσα εἰς σελίδας, ποῦ θὰ ἐξουσιάζουν καὶ θὰ λεπτολογοῦσιν ἐπὶ τῶν παιδίων, ποῦ στήνονται εἰς μιὰν μικρὰν ἑρπύλην, ὁμοίαν μ' ἐκείνας ποῦ βλέπετε νὰ βγαίνουν κάθε μεσημέρι ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ μεγάλου Παρθεναιωγείου, μικρογραφίας ἀναπτυσσομένων γυναικῶν, μ' ὅλα τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ θῆλιος. Ἐπειτα ἡ πλοκή: Ἄ, αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν μας. Τώρα σκεψθῆτε τὰ ὅλα αὐτὰ, ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ διαβάσθε τὴν πρώτην συνέχειαν καὶ ἔπειτα, ἂν μπόρεσθε νὰ κρατήθῃτε μὴ μὰς ἐσχῶσθε διὰ τὴν ἐχαριστήσασθαι καὶ τὴν ἱκανοποιῆσθαι εἰς ἓνα θερμότερον εὐχαριστήριον γράμμα.

Ἡ «Νεραΐδα τοῦ Ἀρσακείου», ἡ ὠραία Λιλή, θὰ παλαιῶν μετὰ τὴν μεγάλην κόπην ποῦ τῆς ἔκλυψε τὴν ἀγάπην τοῦ Πίερου της, καὶ θὰ νικήσῃ, γιὰτὶ ἡ ἀγνή κοπέλλα μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος της εἶναι ἰσχυροτέρα ἀπὸ τὰ θέλητρα τῆς Μαιῆς. Μεθοῦν τὰ ὄρη, μὰ ἡ ἀγάπῃ ἡ ἀληθινή νικᾷ σὲν τέλος. Ὁρασιότερον μυθιστορημα δὲν εἶχε γραφῆ ἀκόμη. Θὰ ἐντυφῆσθε, θὰ θαυμάσθε, θὰ γοητευθῆτε. Ἡ ἀλληγογραφία τῶν δύο ἐρωτιῶν, παρμένη ἀπὸ τὸ καρὸν τῆς Ἀρσακεῖδος, θὰ μείνῃ τὸ ὠραιότερον ὑπόδειγμα ἑρωτικῆς ἀλληγογραφίας καὶ ὁ περιπετειώδης ἔρως της, θὰ σᾶς συναρπάσῃ μετὰ τὴν ἀγωνίαν, ποῦ θὰ ἀποθανθῆτε γιὰ τὸ τέλος αὐτῆς τῆς μεγάλης πάλης! Καὶ ὅλα αὐτὰ, δὲν δίδουν οὔτε τὴν μικροτέραν σκιαγραφίαν τοῦ ὀρασιότερου τῶν Ἑλληνικῶν μυθιστορημάτων, τῆς «Νεραΐδας τοῦ Ἀρσακείου».

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

— ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ —

Θυμάσθε, εἰχομεν γράφει ἄλλοτε τὴν κολοσσαίαν καὶ δύσλυντα προβλήματα θὰ προκύψουν μετὰ τὸν πόλεμον εἰς ὅλα τὰ ἐμπόλεμα Κράτη. Καὶ εἰχομεν ἀναφέρει ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ πλέον δύσλυντα αὐτὰ προβλήματα, τὰς δυσκολίας ποῦ θὰ συναντήσουν οἱ ἄνδρες, ὅσοι θὰ ἔχουν τὴν εὐτυχίαν νὰ γυρίσουν ἀπὸ τὸν πόλεμον. Ἐκ τῆς ἐξαπλώσεως τῆς γυναικείας ἐργασίας εἰς πλεῖστα ἀνδρικά ἐπαγγέλματα, εἰς τὰ ὅποια, ἔως τώρα, δὲν τολμοῦσε νὰ εἰσελθῇ ἡ γυναικία. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἐμπόλεμοι ἐξετάζουν ἀπὸ τώρα τὰ διάφορα αὐτὰ ζητήματα. Εἰς ἓνα Παρισίωνον περιοδικόν, ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Μωρίς Ντονναί εἰς μιὰν ὑποθετικὴν, πολὺ πιθανὴν καὶ πραγματικὴν, συνομιλίαν του, μετὰ Γάλλον στρατιώτην ἐπιστρέψαντα ἐκ τῶν χαρακωμάτων μὲν ἀδεῖα εἰς τὸ Παρίσι, ἐξετάζει τὸ ζήτημα τῆς καταλήψεως τῶν ἐργασιῶν τῶν ἐπιστρατῶν ἀπὸ τοὺς διαφόρους εὐεργετηθέντας μετὰ τὸν πόλεμον ἢ κουραμπεδοποιήσιν.

«Πολὺ δύσκολον νὰ πάρωμεν πάλιν τὰς ἐργασίας μας»

Μὲ τὴν ὅλην τὴν προσπάθειαν ποῦ καταβάλλει ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκός, δὲν κατορθώνει νὰ πείσῃ τὸν στρατιώτην, οὐτὶ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὸν πόλεμον θὰ εὐρῃ καὶ πάλιν τὴν ἐργασίαν του. Καὶ εἰς τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Ντονναί, οὐτὶ εἰς τοὺς νικητὰς καὶ τοὺς γενναίους ὑπερασπιστὰς τῆς πατρίδος, ὅσοι θὰ εἶναι ἀξιῶν οἱ Γάλλοι στρατιῶται, ἐπιστρέφοντες εἰς τὰ σπίτια τους, ἐκτὸς τῆς τιμῆς ἣ ὅποια θὰ τοὺς ἀπονέμεται καὶ τῆς διακρίσεως ποῦ θὰ τοὺς γίνεται, θὰ ἔχουν πάντοτε τὰ πρῶτα πάντα καὶ οἱ καταστηματαρχαὶ καὶ οἱ ἐργαστασιαρχαὶ θὰ θεωροῦν τιμὴν τοὺς νὰ ἔχουν εἰς τὴν ἐπιθεσίαν τους διαφημόφους, ὁ Γάλλος στρατιώτης ἀπαντᾷ μετὰ τὴν ψυχρὴν λογικὴν καὶ τὴν ἀπέραντον πρακτικότητά, μετὰ τὴν ὅλην τὸν ἐπαινοῦσεν ἡ ζωὴ τῶν χαρακωμάτων.

— Τὸ πρῶτον εἶνε δύσκολον. Διότι αὐτοὶ οἱ σαλιάρκοι δὲν δεῖχουν κανένα σημεῖον, οὐθὲν θὰ μὰς παραχωρήσουν τὴν θέσιν τους. Ὁπωσδήποτε αἱ σχέσεις καὶ αἱ συναρτήσεις ποῦ εἶχαν δημιουργηθῆ πρὸ τοῦ πολέμου θὰ ἐκλείψουν καὶ θὰ ἐπικρατήσουν ἄλλαι ποῦ ἐπεβλήθησαν ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ τὰς συνηθείας τῆς ἐποχῆς αὐτῆς. Ὁμοιάζουν αὐτοὶ ποῦ μὰς κατέλαβον τὰς θέσεις σὲν τὰ ἄγρια καὶ κακὰ χόρτα ποῦ ἔσφυρῶνον ἀνάμεσα εἰς τὰ ἡμέρα καὶ τὰ πνίγον. Καὶ τὰ χόρτα αὐτὰ τὰ ἄγρια τὰ φοβόμαῖ πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὰς ὀβιδας καὶ τὰς σφαῖρας τῶν χαρακωμάτων. Προσθῆς ἀκριβῶς ἐπὶ τὰς καταστάσεις ποῦ ἐργαζόμενον πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμον. Εἰς τὴν θέσιν μου πῆρα ἄλλον, ἓνα κουραμπετιὴν. Δηγοῦ-

μὴν τὴν ζωὴν τῶν χαρακωμάτων καὶ αὐτὸς ἀφοῦ μετὰ ἤκουε ἐπὶ τινι ὄρων κατοπίν μετὰ τῆς ἠρώτησε μετὰ ἓνα ὑφος κοροῦδενικόν, ἂν κάνουν πολὺν κρότον αἱ ὀβιδες ποῦ ἐκρηγνύνται! Τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω; Δὲν εἶχα τίποτε καὶ ἐνῳ σιωποῦσα, ἐσκεπτόμην, οὐτὶ μετὰ τὴν κατάπαυσιν τοῦ αἱματηροῦ πολέμου, θὰ ἔχωμεν ἓνα ἄλλον πόλεμον, ἀναίμακτον αὐτόν, ἀλλὰ ἐξ ἴσου ἕλωσελον καὶ ἄγριον. Ἴσως ἀγριώτερον.

Τι σκέπτονται μέσα εἰς τὰ χαρακώματα.

Παρακάτω ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκός προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὸν συνομιλητήν του, οὐτὶ τὰ παριστάνει τὰ πράγματα κάπως ὑπερβολικά καὶ οὐτὶ ἡ φαντασία του ἀπὸ τὴν ἐπιθεσίαν τοῦ πολέμου παριστάνει τὰ πράγματα κάπως ἐξογκωμένα.

— Ἄλλ' ὁ Γάλλος στρατιώτης ἀπαντᾷ:

— Ἐμεῖς ἐκεῖ κάτω, κατὰ τὰς μακρὰς ἀναρὰς καὶ πληκτικὰς ὤρας τῆς ἀναπαύσεώς μας ὑπὸ τὰ χαρακώματα καὶ μέσα εἰς τὸν πλέον περιορισμένον ὄριζοντα ποῦ μὰς ἐπιτρέπεται νὰ βλέπωμεν, ἐπὶ τὰ φανταζόμεθα τὰ πράγματα. Καὶ ἔχω κάθε λόγον νὰ πιστεύω, ἂν ἔχομεν δίκαιον, ἂν ὄχι ἀπόλυτον, ποῦ ἐν πάσῃ περιπτώσει. Αὐτοὶ ποῦ ἐργάζονται τώρα εἰς τὰς θέσεις μας, τὰς ἔχουν καταλάβει καὶ τὰς κατέχουν στερεὰ καὶ βεβαιωθῆτε, οὐθὲν θὰ τοὺς διώξωμεν εὐκόλα, θὰ ἀγωνισθῶμεν πολὺ θὰ πολεμήσωμεν. Καὶ ἂν τὸν κατορθώσωμεν τί βγαίνει; Θὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸν πόλεμον μετὰ τὴν ἰδέαν, οὐθὲν θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὰ σπίτια μας καὶ θὰ οἰκθώμεν εἰς ἓνα ἄλλον ἀγῶνα, ἀπεγνωσμένον αὐτόν. Καὶ τὸ πλέον φρικτόν εἶνε οὐθὲν τὸν ἀγῶνα αὐτόν θὰ τὸν διεξαγάγωμεν ἡμεῖς τὰ άτομα, χωρὶς νὰ μὰς εἶχε καλέσει ἡ πολιτεία καὶ νὰ μὰς συνασπίσῃ διὰ τὰ στραφῶμεν ἐναντίον ὀρισμένου ἐχθροῦ.

Τὸ φοβερὸν πρόβλημα.

Αὐτὸ εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ φοβερά προβλήματα, ποῦ θὰ ἔχη νὰ λύσῃ ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος. Καὶ εἶνε καὶ αὐτὸ μιὰ ἀφορμὴ ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας καὶ μετὰ τὴν ἀνακούφισιν ποῦ θὰ σκορπισθῇ μετὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς Εἰρήνης, ἡ ποδομένη ἡσυχία δὲν θὰ ἐπέλθῃ καὶ θὰ χρειασθῇ πάλιν καὶ ἀγῶν διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ κατάσταση τῆς Εὐρώπης εἰς τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκειτο πρὸ τοῦ πολέμου.

ΜΕΓΑ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
 ΜΙΧΑΗΛΗΣ - ΒΟΛΙΚΑΣ ΚΑΙ ΣΙΑ
 ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

* Σ Α Π Φ Ω *

(Συνέχεια από το προηγούμενον)

Ο Ζάν σταμάτησε το διάβασμα, εκπληκτος, σαν ένας άνθρωπος, που ακούει μια συμφωνία μελωδική εκεί που περίμενε ν' ακούσει τυμπανοκρουσία. Γύρισε γρήγορα την τελευταία σελίδα όπου διάβασε: «... Θά μείνω έως τη στιγμή του θανάτου μου το σκυλάκι σου, που σ' αγαπά, που θα μορφή να το κτυπάς και που θα σε γαϊδαύει με πάθος...»

Φαίνεται λοιπόν πως δεν θα έλαβε την επιστολή του. Αλλά την ξαναδιάβασε με δάκρυα εις τα μάτια, είδε πως η επιστολή ήτο μια απάντησις εις την ιδιάν του, την οποίαν περίμενε τέτοια από την στιγμή που ο Ζάν έφυγε από το σπίτι για να μη τον επιβαρύνη και νοίκιασε ένα δωμάτιο επιπλωμένο σ' ένα ξενοδοχείο. Πλήρως ενκατόν φράγκα τον μήνα διά τροφήν και κατοικίαν και τα έξοδα αυτά τα πλήρωνε μια πλουσία κυρία εις την οποίαν θα δούλευε. «Βλέπεις, του έγραψε, την μεγάλη θυσία που έκαμα να δουλέψω, για πρώτη φορά εις την ζωή μου, τουλάχιστον θα μου χαρίζης μια ημέρα την εβδομάδα, ε; Και παρακάτω «Αλλά αισθάνομαι μια έντελως εξαιρετική ευχαρίστησι να υποφέρω για την αγάπη σου. Σου όφειλω τόσα, μ' έκαμες να νοιώσω τόσα και τόσα καλά και τίμια πράγματα, διά τα οποία κανείς δεν μου έβλεπε ομιλήσει ως τώρα! «Α! αν συναντιόμαστε πάλι νωρίς! Τώρα ξαναγύρισε όποτε θέλεις, το άπαρτμάν είναι έλευθερο. Πήρα όλα τα πράγματα μου. Τι όδυνη ν' ανοίγω τα συρτάκια και να βλέπω τόσα ένθυμα που μου ράγιζαν την καρδιά! Δεν θα εύρης πιά παρά μια φωτογραφία μου. Τέλος θα μου χαρίσης την μια ημέρα μου την εβδομάδα που σου ζητώ, τη θέσι μου εις τον λαϊμό σου... ξέρεις άλλωστια...»

— Δεν λέγει τίποτε διά τα μπυλιέτα μου; τον ρώτησεν ο θεός Σεζαίρ.

— Σας τα ξαναστέλνει όπισω. Τα στέλνετε, όταν θα γίνετε πλούσιος...»

Ο Σεζαίρ άφησεν ένα βαθύν στεναγμόν άνακουφίσεως και γύρισε προς τον Ζάν:

— Θέλεις να σου πω ένα πράγμα; Η γυναίκα αυτή, είνε άγια.

Έπειτα περνώντας σε μια άλλη σειρά συλλογισμού, με την εύκολια εκείνη που είχε εξ αιτίας της έλλείψεως της απαιτουμένης λογικής και της μνήμης, προσέθεσε: «Και τί πάθος, καλέ μου, τί φωτιά!»

Ετσι ταχτικά, με κάθε ταχυδρομείο, η Φανή του έγραφε σαν ένα μικρό πρωτοερωτευμένο κοριτσάκι και του έδινε στις γραμμές της επιστολής της το ταμπλό του ξενοδοχείου της. Μέσα εις το σπίτι που μένω, αγαπημένε μου, έχω ένα περιβάλλον έντιμο και νοικοκυρευμένο. Εγώ περνώ ως χήρα και μου δείχνουν κάθε είδος εκτιμήσεως και αγάπης. Θα μου έκανε κακό αν δεν ήταν έτσι. Πρέπει την γυναίκα σου να την εκτιμούν και να την σέβωνται. Κι' όταν λέγω «την γυναίκα σου» με καταλαβαίνεις πολύ καλά. Ξέρω πως μια μέρα θα σε χάσω πιά όλοτετα. Αλλά θα μείνω πάντα δική σου, φυλάγοντας σαν πολύτιμο ένθυμιο, τα χάρδια σου και τις έρωσες στιγμές που μου χάρισες με τα καλά ένστιχτα που ζυπησες μέσα μου... Είναι πολύ παράξενο, δεν είναι έτσι, η Σακλώ, ενάρτεος!... Ναι, εν τούτοις ενάρτεος, όταν πιά δεν θα είσαι κοντά της. Για σένα όμως είμαι και θα είμαι πάντοτε όπως όταν μ' αγαπήσες: σε λατρεύω...»

Έξαφνα ο Ζάν κατελήφθη από μια βαθειά μελαγχολία. Οι πρώτοι ένθουσιασμοί της επιστροφής εις τον τόπον όπου έπερασαν η παιδική του ζωή περάσαν και η ζωή του χωριού, η τραγεία και πεζή, του πλημμύριζε την καρδιά από μελαγχολία. Το χειμερινό κωμί της έπαρχίας του δεν του έδιδε πιά καμμίαν χαράν. Γύρω του δεν άκουε τίποτε το καινούριο, τίποτε το ένδιαφέρον. Πάντοτε τα ίδια και τα ίδια.

Διαρκώς ήκουε παραύονα για την άσθένεια των άρπέλων, για τας θεομηγίας με τας επτά πληγάς που ένέσκηψαν επί της χώρας. Και προσπαθούσε πάντοτε όταν έβγαίνε περίπατο εις τα χωράφια να μη συναντή τους ίδιούς του κάμνωτας επίτηδες τον γύρον από μονοπάτια. Κάποτε συναντούσε τον παπά Μαλασαά, που πήγαινε εις την εκκλησίαν με μεγάλα βιαστικά βήματα. Ο παπς εις το αντίκρουσμα του Ζάν στεκώτανε και του παρεπονείτο για την άσπλαγχνίαν των χωρικών και την άπανθρωπίαν του Δημοτικού Συμβουλίου. Ο Ζάν, που είχε πάντοτε εις την τσέπη του την τελευταίαν επιστολήν της Φανής, ήκουε με το βλέμμα και τον λογισμόν μακρυνά, κυττάζοντας πως να ξεγλιστρήσει πιά γλήγωρα από τον παπά και γύριζε εις το Καστέλ για να κρυβθώ μέσα εις ένα κούφωμα βράγου, προστατευομένου από τον άνεμον και εκεί εις την μοναξιά και την ήσυχία διάβαζε την επιστολήν. Το χάρδιμα της φράσεως, τα γεμάτα από αγάπην και στοργήν λόγια της Φανής, του έξηφνίζον σιγά σιγά το θέαμα της γύρω φύσεως και τον μετέφεραν εκεί κάτω μέσα εις το δωμάτιόν του ανάμεσα εις τα τρελλά χάρδια και τις μανιώδεις επιθυμίες της...

Έξαφνα όμως την μοναξιά του την διέκοπταν τα τρανταχτά γέλοια των μικρών του αδελφών: «Νά τος, ιδώ είναι!» Και τα δύο μικρά παιδάκια παρουσιάζοντο μπροστά του, με γυμνά τα πόδια, οδηγούμενα από τον σκύλο τους.

(Το τέλος εις το προσεχές).

KONIAK V.O.

THE ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

== ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ==

ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΛΟΚΛΗΡΩΝ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΠΑΡΗΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΩΤΑΤΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενον)

— Ναι! άπήνητα μαζί με ένα βαθύν στεναγμόν.

— Τώρα θέλω να μου πής γιατί μάς παρακολουθείς;

— Έπρεπε να δείξω πως δυσκολεύομαι. Αν έλεγα πως είμαι δημοσιογράφος δεν είχε μεγάλην σημασίαν. Μάλλον έπρεπε να τους κάμω να ύποπτεύουν ότι είμαι κατάσκοπος.

— Όχι, δεν μπορώ' είπα δυστροπών.

— Το θέλω! διάταξε άυστηρά ο κόμης μου.

— Όχι! Είναι άτιμο αυτό!

— Ρούζι! Τσούμ τούρελ ξ νογμάλ!

Μπα τον άσπετο, κουράγιο που είχε να με στέλλη και στο διάολο. Μου ήρθε να του κόψω μια γροθιά στα μάτια να του μπάσω τα γυαλιά μέσα. Αλλά' έδυμήθηκα άμέσως το ρομπινέ με το ναρκωτικόν άέριον.

— Έλα! Έβράναζε πάλιν. Πές μου, μάς παρακολουθείς; Το θέλω. Σε διατάσσω.

— Ναι, είπα με δυσκολίαν.

— Γιατί; Είσαι κατάσκοπος;

— Α, όχι. Δεν μπορώ.

— Το θέλω.

— Ναι!

— Ποιοι σέχουν βάλει;

— Οι άλλοι' είπα.

— Α, ά! Θα λογαριασθώμε μ' αυτούς τους κυρίους' είπα. Και γιατί το κάνεις αυτό; Είσαι εις την ύπηρεσίαν των;

— Ναι! άπήνητα.

— Έπί μισθώ;

— Ναι.

— Πόσα;

— Χίλια πεντακόσια φράγκα τον μήνα.

— Έάν σου έδίδαμε τα διπλά, ήσουν διατεθειμένος να υπηρετήσης ήμάς με την ίδια άφοσίωσι;

— Έδώ εμπλέξαμε. Τι να τους καταδώσω, που δαν ήξευρα τίποτε. Καλλίτερα να άρνηθώ.

— Α όχι. Αυτό είναι άτιμία! είπα.

— Καλά.

Έπειτα άπετάθη προς την Λολόττα.

— Φθάνει έως εδώ' της είπα. Τώρα πιά αυτόν τον έχομεν στο χέρι. Θα είναι τώρα 2 ή ώρα. Θα πεταχθώ έως την καμπίνα του Τελερούχην να ιδώ τί γίνεται με το «V3» και θα ξαναέλθω. Εν τω μεταξύ άς ανοίξωμεν το ρομπινέ.

Έφρικήσα. Τον ήκουσα να διευθύνεται προς την γωνιά ένψ ή Λολόττα τον ήκολούθει. Άνοιξα λοιπόν όλίγον τα μάτια μου. Παρεμέρισε τα κλαδιά της λατάνας και είδα τρία-τέσσαρα κουμβία ηλεκτρικά.

— Βλέπετε; έλεγε της Λολόττας. Το πρώτον γράφει Cl-F. Είναι διά να μάς διοχετεύουν χλωροφόρμιον, το δε δεύτερον γράφει N. O. Είναι διά το Υποξείδιον του Άζώτου ή το Ίαρον Άέριον, το όποιον προκαλεί ένα είδος προσκαίρου παραφροσύνης. Το τρίτον γράφει C O2. Είναι διά το Διοξείδιον του Άνθρακος... Τώρα λοιπόν άνοίγωμεν το Χλωροφόρμιον. Ορισμένη ποσότης θα χυθί εις την άτμοσφαιραν του δωματίου αυτού. Κλείνομεν τις πόρτες και έπειτα άπ' όλίγον ο φιλαράκος μας θα κοιμάται γλυκά-γλυκά.

Είδα που άνοιξε το ρομπινέ, έπροχώρησε προς την πόρτα, έκαμε νεύμα εις την Λολόττα να τον άκολουθήση και έπειτα ήκουσα να κλείνουν την πόρτα άπ' έξω.

Έπατάγηκα τότε άμέσως και έτρεξα προς το παράθυρον. Άκριβώς εκείνην την στιγμήν ήσθάνθην την γλυκερά και χαρακτηριστική όσμήν του χλωροφορμίου.

Αλλά η ποσότης του άτμοσφαιρικού άέρος, που είχαν εισέλθει από το άνοικτόν παράθυρον έξουδετέρωσε την έπίδρασιν που περιμεναν οι φίλοι μου' να εξακλήση επ' έμοϋ το χλωροφόρμιον. Και τώρα; Τι πρέπει να κάμω; έσκέφθη. Να φύγω από τον λαβύρινθον αυτόν είναι άδύνατον. Το καλλίτερον που θα έχω να κάμω είναι να μείνω έδω και να εξακολουθήσω το παίγνιδι. Αυτοί πιστεύουν πως

είμαι ύπνωτισμένος και έπομένως ότι θα είναι άδύνατον να άντισταθώ εις την έπίδρασιν του χλωροφορμίου. Το καλλίτερον που θα είχα να κάμω ήτο να κλείσω την σπρόγγυα του χλωροφορμίου και να επιστρέψω εις την θέσιν μου. Έπροχώρησα μέγρι της λατάνας, παρεμέρισα τα φύλλα της, έπιασα το «Cl-F», έστρεψα το ρομπινέ και διέκοφα την διοχέτευσιν του χλωροφορμίου. Έπειτα μετέβην εις το παράθυρον, έμεινα επ' όλίγα λεπτά εκεί αναμένων την έξουδετέρωσιν του εύρισκομένου εις την άτμοσφαιραν του δωματίου χλωροφορμίου από τον άτμοσφαιρικόν άέρα και κατόπιν έκλεισα το παράθυρον, διηυθύνθη προς το ντιβάνι και εξαπλώθηκα. Ητο καιρός, διότι εκείνην την στιγμήν άκουσα βήματα διευθυνόμενα προς το δωμάτιον όπου εύρισκόμην. Μετ' όλίγον διέκρινα την Λολότταν άκολουθουμένην από τον κόμητα να εισέρχεται.

— Άνοιξε το παράθυρον γλήγωρα, της είπαν ο κόμης. Έδωσα διαταγήν κάτω να κλείσουν την διοχέτευσιν του χλωροφορμίου. Έτσι σε πέντε λεπτά το πολύ το χλωροφόρμιον που εύρίσκεται έδω μέσα άκόμη θα διαλυθί με τον άτμοσφαιρικόν άέρα που θα εισέλθη από το παράθυρον.

— Καλά είμαστε, εκκέφθη. Δεν θα εξετάσουν καθόλου το ρομπινέ άφου έλαβον την φροντίδα να κλείσουν την διοχέτευσιν από κάτω.

Προσπειρήθη τον έντελώς άναίσθητον, και περίμενα να ιδώ τί θα συμβή.

Έπηκολούθησαν όλίγα λεπτά σιωπής, κατά τα όποια δεν διεκρινα τί έγίνετο μέσα εις το δωμάτιον, διότι έφοδούμουν ν' άνοίξω τα μάτια μου, μήπως προδοθώ.

— Μετ' όλίγον άκουσα την φωνήν της Λολόττας:

— Καλά είναι ο φιλαράκος μας, έρ Γκράφ. Το χλωροφόρμιον έφερε το ποθούμενον άποτέλεσμα. Μόλις θα άρχισή να επανέρχεται εις τας αισθήσεις του, θα τον ζαλίση. Και τώρα;

— Η ώρα είναι τρεις και τέταρτο. Πρέπει ν' άνεβώ εις τας Άθήνας.

— Έγώ λέγω να μείνω έδω. Θα είναι καλλίτερα να εύρίσκωμαι έδω, όταν θα ξυπηήση. Έτσι δεν θα του περάση καμμία ύπόνοια.

Την συνομιλιαν τους διέκοψε κάποιος, ο όποιος εισήλθε βιαστικός. Ο κόμης τον έπλησίασε και τον ρώτησε:

— Όλα εν τάξει;

— Ναι.

— Έφυγες;

— Μάλιστα.

— Έχεις τίποτε άλλο;

— Παρήγγειλε να έτοιμασθώμεν διά το «X. 14». Αύριο το άπόγευμα εις τας 6 1/2. Θα περιμένη και τον φάκελλον. Προφανώς έπρόκειτο διά το «V3», το όποιον έπρόκειτο να πάρη βενζίναν. Αύριον θα πάρη το άλλο. Ευκαιρία λοιπόν να τους παρακολουθήσω από τον βυθόν της θαλάσσης.

— Περιμένε με, διάταξεν ο κόμης. Θ' άνεβώμεν μαζί επάνω.

Και έπειτα, άποτεινόμενος προς την Λολότταν:

— Διά τον φίλον μας αυτά είναι άρκετά άπόψε. Τον έχομεν μια φορά εις το χέρι. Αύριον βλέπομεν. Θα σας περιμένω εις το σπίτι το μεσημέρι. Και τώρα άπ' ίντερζέεν.

— Απ' ίντερζέεν, έρ Γκράφ, άπήνητησεν η Λολόττα.

(Η συνέχεια εις το προσεχές).

Κατέλλα, ύποκάμισσα

Λαιμοδέτες, Κολλάρα, Υποδήματα

και όλα τα άνδρικά είδη

ΕΙΣ ΤΟΝ "ΚΟΣΜΟΝ,"

ΟΔΟΣ ΕΤΑΔΙΟΥ 31

* ΟΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ *

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μολοντί πολλὰ οἰκογενεῖαι ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν εἰς τὴν Κηφισιανὴν ἀκόμῃ, ὅπου ἀπολαμβάνουν τὴν ἐμπορικῶν τῆς φθινοπωρινῆς φύσεως πού περιβάλλει τὸ γραφικὸν πρῶτατον, ἢ κοσμικὴν κίνησιν τῆς πρωτεύουσας δὲν ὑστερεῖ εἰς ζωηρότητα. Ἦδη, ἔχουν σχηματισθῆ διάφορα χορευτικὰ γκρουπ, ὡρισμένα δὲ σαλόνια ἀνοίξαν τὰς πύλας των εἰς τέτα-μπίτες καὶ εἰς χορευτικὰς ἐσπερίδας. Ἡ κατάστασις καὶ τὰ γεγονότα δὲν ἐπηρεάζουν καθόλου τὴν ζωηρότητα τῆς κοσμικῆς κινήσεως.

Ἐξαιρετικὴν κίνησιν θὰ ἔγῃ ἐφέτος τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνιστῶν, τὸ ὁποῖον ἔσθῃ μέσα εἰς τὴν αἴθυσαν του καὶ μίαν κομψὴν σκηνοῦλαν, δι' ἐρασιτεχνικὰς παραστάσεις καὶ μουσικὰς συναυλίαις, ἀπὸ τὰς ὁποίας εἶνε γεμῆτο τὸ πρόγραμμα τῆς χειμερινῆς δρασῆώς του.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ Κ. ΘΩΝΑΙΟΥ

Εἰς τὴν αἴθυσαν τοῦ «Παρνασσού», ἤνοιξε τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἡ ἐκθεσις τοῦ καλλιτέχνου κ. Θωναίου. Προσεκτικὸς ἐπισκέπτης τῆς ἐκθέσεως ὄφειλε νὰ δηλοῦγγησῃ ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ ἐκτεθέντα ταμπλό εἶναι ἔργα τέχνης μὲ ἀξίαν καὶ μὲ ἐμπνευσιν ὄχι τυχαίαν. Τὴν ἐκθεσιν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἐπισκέπτεται κόσμος πολλὸς, καὶ ἐκλεκτός. Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην τὴν ἐπισκεφθῆ καὶ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Ἑλένης τοῦ Νικολάου καὶ ἡγόρασε δύο ὁμοιωτάτας εἰκόνας.

ΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

Οὐδέποτε αἱ Ἀθῆναι εἶδον τόσην πληθώραν κινηματογραφικῶν αἰθουσῶν, ὅσας ἐφέτος. Κάθε πέντε βήματα καὶ νέον σκάνδαλον διὰ τοὺς Ἀθηναίους ὄφθαλμους μὲ τὰς πολυχρῶμας ἀφί. Καθὼς ἐπανατίετο ὅτι μὲ τὴν πληθώραν αὐτῆν, θὰ ἐτελέθῃ κάποιος συναγωνισμὸς καὶ οἱ διάφοροι κινηματογραφοθεατρῶναι θὰ φιλοτιμηθοῦν, χάριν καὶ τοῦ ἰδίου των συμφέροντος νὰ φέρουν τουλάχιστον νέας ταινίας, ἢ προπολεμικὰς μὲν, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε μὲν κάποιαν σχετικὴν ἀξίαν. Ἐκάμαμεν ἐπιτήδες τὸν γύρον ὄλων τῶν κινηματογράφων. Καὶ δὲν τολμῶμεν νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ἐμείναμεν εὐχαριστῆμενοι ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησιν αὐτῆν. Ἐν ἐξαιρέσει κανεὶς τοὺς γνωστοὺς εἰς ὄλους μας κινηματογράφους, οἱ ὁποῖοι φιλοτιμοῦνται νὰ μᾶς παρουσιάζουν κατὰ καινούριο ὁπωσδήποτε καὶ εὐχάριστον, οἱ ἄλλοι ἔχουν χά-λια. Τοὺς πέρνωμεν μὲ τὴν σειράν. Καὶ πρῶτα πρῶτα τὸ «Ἀπολλὸν» μὲ τὸν κομπῶδη τίτλον καὶ τὴν ἐπιδεικτικὴν αἴθυσαν, δὲν μᾶς παρουσιάζει τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον. Φαντασθῆτε ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων καλαῶν ταινιῶν μᾶς ἀνέστησε καὶ πάλιν τὴν πτωχὴν «Μονμάστρη» πού τὴν ἐχορτάσαμεν πέρου καὶ τὴν ἐχρησθήκαμεν ὡς θεατρικὸν ἔργον τὸ καλοκαίρι. Τώρα μᾶς σερβίρει διάφορα λωποδυτικὰ κατωρθώματα. Ταινίας διὰ καφεσαντὰν καὶ θεάματα ποικιλιῶν ἴσης τάξεως. Προωροῦμεν. Ἐργεταὶ κατόπιν τὸ «Σπλεντίτ-Πατέ». Μᾶς ἠτοίμασαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μίαν αἴθυσαν καὶ ἔπειτα ἀνεπαύθησαν εἰς τὰς δάφνας των, σερβίροντες τὰς αἰσχροτέρας ὑπὸ ἐποψίν ἔργου καὶ γούστου ταινίας. Καὶ διὰ τὸ «Ἥναελλήμιον» τί νὰ εἰπωμεν; Ἀθλαὶ καὶ ἔλσειναιαῖταιναι εἰς ἀθλητετέραν καὶ ἔλσεινότεράν αἴθυσαν, — ἀγυρῶνα. Ἀλλὰ γιὰ τὸ περνῶν οἱ κύριαι αὐτοὶ τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν;

"CENTRAL", τὸ πλουσιώτερον καὶ ἀριστοκρατικώτερον Ἐδαδιμοπωλεῖον τῶν Ἀθηνῶν. ΟΔΟΣ - ΑΙΟΛΟΥ 168 ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ: ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΑΡΑΗΣ, ΚΑΠΡΑΛΟΣ

ΕΝΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Εἰς τὸν καθολικὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ἐτετέλεθῃ τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ὑπὸ τῆς Αὐστροουγγρικῆς παροικίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ἐπιμνημόσυνη λειτουργία ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀποθανόντος Καίσαροβασιλέως τῆς Αὐστροουγγαρίας Φραγκίσκου Ἰωσήφ. Εἰς τὴν λειτουργίαν παρέστησαν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, οἱ πρίγκη-πες, οἱ Ὑπουργοὶ καὶ ἅπαντα τὰ μέλη τῆς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ Πειραιεὶ Αὐστροουγγρικῆς παροικίας.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ἡ μόδα τῶν διαλέξεων ἔλαβε μεγάλην ἐύρητην ἐφέτος. Ἐκτός ἀπὸ τὴν αἴθυσαν τοῦ «Παρνασσού», ὅπου θὰ συνεχισθοῦν αἱ περσιναι διαλέξεις περὶ τῶν Ἑλληνῶν πελο-γράφων τοῦ 10 αἰῶνος, διαλέξεις ἤρχισαν καὶ εἰς τὸ θέατρον «Διονυσία» καθ' ἐκάστην Τρίτην, μὲ κύκλον θεμάτων πλέον ἐύρύτερον ἰδῶ. Ὁμιλοῦσιν οἱ γνωστοὶ λόγοι. Ἐπίσης διαλέξεις μὲ ὁμιλητὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας, ἐπὶ γυναικείων ζητημάτων θὰ ἔχωμεν καὶ εἰς τὴν αἴθυσαν τοῦ Λυκαίου. Ὁπωσδήποτε τὸ πρᾶγμα εἶναι παρήγορον ἄρκετα, διότι μετὰ τὰ βιβλία ἢ διαλέξεις εἶναι ἕνα μέσον, μὲ τὸ ὁποῖον, χωρὶς νὰ κουράζεται κανεὶς, μαθαίνει ἕνα σωρὸ ἀπὸ εὐχάριστα καὶ ὠφέλιμα.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

Μετὰ τὰς τόσας ἀποπειράς πού ἔγιναν διὰ τὴν παγίωσιν ἐνὸς εὐπροσώπου μελοδραματικοῦ θεάσου καὶ αἱ ἰποῖαι, ὅλαι ἀπέτυγον μετὰ τὰ πρῶτα βήματα, τὰ ὁποῖα ἴδειξαν κάποιαν φιλότιμον προσπάθειαν, ἰδρῶθῃ τώρα τελευταία νέος μελοδραματικὸς ὁμίλος, ἕνα εἶδος τρόπον τινα παραρτήματος τοῦ Μουσικοῦ Θεάσου τοῦ κυρίου Κονταράτου. Διευθύνεται ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῆς μουσικῆς κινήσεως τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ μέλη του, εἶνε ἀπὸ τὰς καὶ τοὺς διακριθέντας ἕως τώρα εἰς μουσικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς ἐσπερίδας, ἀποφοίτους τῶν δύο Ἱδρυῶν τῆς πρωτεύουσας. Τὸ ντεμποῦτο του, πού ἔγινε τὴν περασμένην Πέμπτην εἰς τὸ Δημοτικὸν Θεάτρον, μὲ τὴν «Καβαλλερία Ρουστικάναν» καὶ μὲ τὴν «Σέρβα Πατρίαν» τοῦ Περυχολέζε, εἶνε μία προσπάθεια ὑποσχόμενη πολλὰ. Τουλάχιστον μᾶς ἔδωσε μία ἐλπίδα ἄρκετὰ φωτεινῆν νὰ φανταζόμεθα, ὅτι ἡ προσπάθεια αὐτὴ διὰ τὴν παγίωσιν ἐνὸς διαρκοῦς μελοδραματικοῦ θεάσου, ὅστις εἶνε καὶ ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τοῦ «Ἑθνικοῦ μελοδραματικοῦ οὐμίλου», εἶνε ἡ τελευταία, ἢ ὁποῖα ὁμως θὰ στεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας.

ΤΟ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἐπέτυχε ἢ δὲν ἐπέτυχε τὸ χειμερινὸν θέατρον εἰς τὰς Ἀθῆνας. Νὰ εἶνα ζήτημα τὸ ὁποῖον δὲν κατορθώθῃ νὰ ἐξακρωθῇ ἀκόμῃ μὲ ὅλας τὰς συζητήσεις, πού ἔγιναν ἐπ' αὐτοῦ. Τὰ ἐφετεινὰ χειμερινὰ θεάτρα ἔγιναν μὲ ὅλας τὰς ὑποδείξεις τῶν κλειστῶν θεατρικῶν αἰθουσῶν, πού ἀπαιτεῖ ἡ χειμερινὴ θεατρικὴ περίοδος τῶν Ἀθηνῶν, ἐκτός ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα ἀνέκαθεν, τὸ Δημοτικὸν καὶ τὸ Βασιλικόν. Μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ πῇ ἂν ἐπέτυχαν ἢ ἄχι. Ἐκεῖνο μόνον πού ἔχει ὑπόψει εἰς τὴν ἀντιλήψιν πολλῶν, εἶνε ὅτι τίποτε τὸ νέον καὶ τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸν δὲν μᾶς παρουσιάσθη ἀπὸ τὰ χειμερινὰ θεάτρα. Ἐπαναλήψισθ' ἐπὶ ἐπαναλήψισθ' ἔργων γνωστῶν τῆς τελευταίας τριετοῦς θεατρικῆς κινήσεως. Καὶ ὅλα ξένα. Τί-ποτε Ἑλληνικόν. Καὶ ἐρωτῶται κανεὶς, δικαιολογημένα, τί ἔγιναν οἱ Ἑλλήνες συγγραφεῖς; Ἐπαύσαν νὰ γράφουν πλέον;

Ι. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΙΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Κύριε Διευθυντά τῆς «Ἐικονογραφημένης». Δημοσιεύσατε σὰς παρακαλῶ τὴν παροδοῶν μου. Ἐν τῇ ἀξιοτιμῷ περιοδικῷ σας ἐδημοσιεύσατε ἄρθρον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπιτίθεσθε κατὰ τινος διευθυντοῦ περιοδικοῦ ἐρανισμένου τὴν ἔλθῃ ἀπὸ τοῦ περιοδικοῦ σας. Τὸ περιοδικὸν τοῦτο, «Ἐθνικὴ Ζωνή», φέρει κατὰ τύπος μόνον τὸ ὄνομά μου, διότι ἐγὼ ἤδη ἀποχωρήσει τῆς συντάξεως αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ 17ου φύλλου, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς 5 Ἀυγούστου 1916, διότι δὲν συνεφώνουν πρὸς τὴν καθόλου διάταξιν τῆς ἔλθῃ, ἣτις ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ φύλλον ἐκεῖνο ἐν ἀγνοίᾳ μου. Ἀπὸ τοῦ φύλλου ἐκεῖνου δι' οὐδὲν εὐθύνομαι. Ταῦτα, Κύριε Διευθυντά, ἵνα μὴ ὑπονοεῖται πᾶσα κολάσι-μος πρᾶξις ὑπὸ τὸ ὄνομά μου διαδράπηται, διότι εἶμαι τῆς ἀρχῆς, ὅτι ἐν παντὶ ἔργῳ ἀπαιτεῖται κυρίως πρωτοτυπία καὶ συστηματικὴ ἐργασία. Ἐπὶ τοῖτοις δεχθῆτε, παρακαλῶ, Κύριε Διευθυντά, τὴν ἐκφρασιν τῆς ἐξαιρέτου μου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως. Ἐν Ἀθήναις 13 Νοεμβρίου 1916 Μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς Ἀλέξανδρος Κ. Μωραΐτης

ΑΕΑΤΙΟΝ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ὁ ὑποφαινόμενος ..... ἐνεγράφη ἀναγνώστης τῆς «Ἐικονογραφημένης» τῇ σπιδ-αι τοῦ κ. ....

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ οἱ ἀποστέλλοντες τὰ σχετικὰ δελτία διὰ τὰ μεγάλα ὄδρα, εἶναι ἐλάχιστοι, πολὺ ὀλιγώτεροι ἀπὸ ὅτι θὰ ἔκρηγε, παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν ἀναγνωστῶν μας ἔχουν ἀποστείλει, νὰ μᾶς γράψουν διὰ νὰ τοὺς ἐπιστρέψωμεν τὸ ἀντιμῶν τῶν σαλιέντων γραμματισμῶν των, καταργουμένων τῶν μεγάλων ὄδρων.

ΕΠΙ ΜΙΑΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ

Ὁ κ. Α. Μενεγάκης διὰ μακρᾶς ἐπιστολῆς του, ἀπαντᾷ εἰς τὴν προχθεσινὴν κατ' αὐτοῦ καταγγελίαν μὲ διαβεβαίωσιν τοῦ λόγου τῆς τιμῆς του, ὅτι τὰ δημοσιεύθεντα εἰς τὴν «Διάπλασιν» «παιδικὰ πνεύματα», τὰ ὁποῖα μᾶς ἔστειλε καὶ ἐδημοσιεύσαμεν, ἀνῆκουν εἰς συλλογὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος εἶχε στείλει εἰς πολλὰ περιοδικὰ ἀποσπάσματα νὰ δημοσιευθοῦν, πρὸ καιροῦ κολλοῦ, χωρὶς νὰ ἐνθυμῆται καὶ αὐτὸς πού καὶ πότε. Ἐπομένως ὁ κ. Α. Μενεγάκης, τὰ ἔστειλε, χωρὶς νὰ ἔγῃ ἰδίαν τῆς δημοσιεύσεώς των, τὴν ὁποῖαν κατόπιν τοῦτου τοῦ ἐξήγησε. Πειθόμενοι εἰς τὰς διαβεβαίωσεις τοῦ κ. Μενεγάκη, αἴρομεν τὴν τιμωρίαν τῆς ἀγαπρέσεως τοῦ δικαιώματος τῆς δημοσιεύσεως συνεργασίας του εἰς τὴν «Ἐικονογραφημένην». Ἀλλὰ συγχρόνως, παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν τοὺς συνεργάτας μας, ὅπως ἐξακριβώσουν ἐτελείως προηγουμένως ὅτι ἡ ἔλθῃ πού πρόκειται νὰ σταλθῶν δὲν ἔχει δημοσιευθῇ ἄλλοῦ καὶ ἔπειτα νὰ τὴν στέλουν. Δηλούμεν ἐπίσης συγχρόνως ὅτι οὐδεμία δικαιολογία θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψει, κατόπιν καταγγελίας, ὅσον ἀληθοφανῆς καὶ δικαιολογημένη ἦθελε θεωρηθῇ. Ἐταί, διὰ νὰ μὴ συμβαίνουν ἄτοπα.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Ἐνεκα πληθώρας ἔλθῃς ἢ δημοσιεύσεως τῶν ὀνομάτων τῶν λυτῶν ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Τὸ Κατάστημα τοῦ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς πολυπληθοῦς πελατείας του, ἰδρῶσιν ἴδιον Τμήμα διὰ Παιδικὰ Ὑποδήματα.

ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΟΛΟΥ 221

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Γ ΞΕΙΡΑ ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Table with 2 columns: Ξέρος, and list of prizes including 'νὰ τὸ πράττης', 'ἐντολή τοῦ Χριστοῦ', 'πιπτόν', 'ἀρχαία πόλις', 'ὄδρῳβιον πιπτόν'. Includes note '(καθένας τὰ ἀπτά)' and 'Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Α. Παπανικολάου.'

Λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς μεταπροσχοῦς Τρίτης 29 Νοεμβρίου, συνοδευόμεναι μόνον ὑπ' ἐνὸς 10λέ-πτου γραμματ., τῶν δελτίων καταργουμένων. — Βραβεῖα ὠρίσθησαν 3 διὰ κλήρου. Ὁ πρῶτος ἐξαχθροσόμενος λαχὸς θὰ λάβῃ 1 ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Ἐικονογραφη-μένης» καὶ τῆς ἐβδομαδιαίας ἐκδόσεως καὶ ἐν 4δραχμον λαχείου τοῦ Ἐθν. Στόλου. Ὁ δεύτερος μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Ἐικονογραφημένης» καὶ ἐν Ἡμερολόγιον Ἑγκυκλοπαιδικῶν Βρετοῦ. Καὶ ὁ τρίτος μίαν ἐτησίαν συνδρο-μὴν τῆς ἐβδομαδιαίας «Ἐικονογραφημένης» καὶ ἐν Ἑγκυκλο-παιδικῶν Ἡμερολόγιον Βρετοῦ.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μέχρι τῆς Πέμπτης ὄποτε κλείει ἡ ἀλληλο-γραφία, παραδόσεως δὲν εἴχαμεν λάβεῖν παρὰ μόνον 5 ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι δὲν εἴχον καὶ κα-νεὶν ἐνδιαφέρον διὰ νὰ ἀπαντήσωμεν.

ΕΚΔΟΓΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

Οἱ ἀνακηρυχθέντες ὑποψήφιοι τῆς Δ' Σειρᾶς Α. Σοφίτος, εἰς τὸν νομὸν Κορινθίας, Γ. Σειρίος εἰς τὸν νομὸν Ἀρκαδίας καὶ Ἰωάν. Παπαδόπουλος εἰς τὸν νομὸν Ἀγαθῶνίδος. Ποῖοι ὑπερετεροῦν: — Φθιωτιδοφωκίδος Ἀμαλία Καλαῖς ψήφους 42. — Ἀττικοβοιωτίας Ἰωσήφ Κιάπης 140, Σ. Γκού-μας ψήφους 129, Ἰωίδ. Καράλης 103, Ὁδ. Καλλίνικος 82, Ξ. Φραγκίδης 110, Κ. Πέχ 36, Γ. Παληατοῦ 72. Α. Γούλιας 36, Τάκης 24, Κυριάκης 3. Ἀγαθῶνίδος Ἰω. Τζανης 47.

ΨΗΦΟΘΕΑΤΙΟΝ ΕΚΔΟΓΗΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ," Ψηφίζω τὸν Εἰς τὸν Νομὸν ... Ἐν ... τῇ ... 1916. Ὄνοματεπώνυμον ψηφίζοντος

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἐνεκα ἀσθενείας ἐνὸς μέλους τῆς κριτικῆς Ἐπιτροπῆς ἢ κρίσεως τῆς ὑπὸ ἐγκρίσιν διατελοῦσῃς ἔλθῃς ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἐπόμενον.

ΟΡΙΕΤΕ ΔΟΙΘΟΝ!

Πωλεῖται κινηματογραφικὴ μηχανὴ, πρὸς λήψιν ταινιῶν, συστήματος Ἐργεμαν, καταλληλοτάτη δι' ἐρασιτέχνους (Model amateurs) πλήρης, μετὰ ταινιοδόχων (chassis), τρί-ποδος κλ. Πληροφορία εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐικονογραφημένης».

Τὰ Ὀφθαλμικὰ νοσήματα Θεραπεύονται ἐν τῇ νῆα τελείᾳ κλινικῇ τοῦ ὀφθαλμοῦλου Σπῆλιου Ι. Χαράμη Τ. ὑψηλοῦ Ὄφθαλμοῦλου Σχολῆς Παρισίων κ.λ.π. Ἀθῆναι 27 ὁδὸς Μεγάνδρου 27 Τηλέφωνον 664